

RIVA ESTELLA

ตลาดนัดดวงดาว : ลำนำผู้สัจจร

เขียนโดย : zese, Vermouth, MaSaLaN, Season Cloud และ NithiN

A Lady in Blue

สตรีสีฟ้า

Story : zese

ทั้งที่มีสิทธิ์ในการเลือกอยู่เต็มมือ ผมกลับหม่อลยอยอย่าง
ไร้จุดหมายอยู่บ่อยครั้ง เผื่อถามตัวเองว่าควรจะเลือกอะไรเพื่อตัวเอง แต่
ก็ไม่เคยได้คำตอบ

สำหรับนักเรียนดีเด่นที่ทำคะแนนสูงลิบมาตลอดชีวิตอย่าง
สุพจน์ การเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 เหมือนเป็นปลายทางของการ
เดินทางบนเส้นทางที่ผู้ใหญ่จัดเตรียมไว้ให้ เพราะเป็นคนหัวดี เขาจึงคิด
เพียงแค่ว่าถ้าเรียนเก่งๆ พ่อแม่ก็จะชม ทุกคนจะมีความสุข เขาไม่ได้คิด
เผื่อเลยว่าสักวันหนึ่งจะต้องเลือกเส้นทางต่อไปให้แก่ตัวเอง

ปริญญาตรีเป็นก้าวแรกสู่โลกอันกว้างใหญ่ แต่สุพจน์กลับไม่รู้ว่า
ตัวเองควรจะเลือกเรียนอะไร ความอิจฉาที่แปลกประหลาดเกิดขึ้นในตอน
ที่มองเพื่อนๆ รอบตัวเลือกเส้นทางของตัวเองได้อย่างไม่ลังเล

ในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อนสุพจน์ก็ต้องเรียนพิเศษ หลังเลิก
เรียนวันหนึ่ง เขาเห็นหนึ่งในเพื่อนสนิทนั่งวาดรูปอยู่ที่หลังห้อง เขาจึงเดิน
เข้าไประบายความกังวลให้เธอฟังเล็กน้อย

“จะมาอิจฉาอะไรคนอย่างฉัน หือ?” เพื่อนหญิงที่มีคะแนนสอบ
เพียง 7/10 ของสุพจน์ถาม เด็กหนุ่มมองเธออย่างปั่นหน้าไม่ถูก พลัง
มองกระดานรองเขียนขนาด A3 ที่มีกระดาษปอนด์ราคาถูกหนีบอยู่เป็น
ปึกใหญ่บนตักเธอ “คะแนนระดับนาย สอบตรงหรือสอบเอาทุนที่ไหนก็ได้
ไม่ใช่หรอ”

“ก็ไม่ว่าจะเรียนอะไรนี่” สุพจน์ตัดพ้อตัวเอง

“ที่บ้านไม่ได้อยากให้เรียนหมอหรอก” เด็กสาวถามพลางเปิดดูรูปวาดของตัวเองบนกระดานรองเขียนไปพลาง เหมือนเธอไม่อยากสบตาเขา เพราะกลัวว่าจะทำสายตานั้นใส้ใสเด็กหนุ่มเหมือนที่เธอทำบ่อยๆ เวลาที่เขาพูดเรื่องสอบเข้ามหาวิทยาลัย

“ก็ใช่...แต่ไม่รู้สิ ฉันไม่คิดว่ามันจะเหมาะกับฉัน” เด็กหนุ่มตอบพร้อมกับลูบผมสั้นเกรียนของตัวเอง

“ยังไง ดีไม่ดีจะสอบติดแพทยศิริราชด้วยซ้ำไม่ใช่หรื” เธอเผลอมองเขาด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายอีกครั้ง ก่อนจะรีบเปลี่ยนท่าที่เพราะรู้ตัวว่าไม่ควรทำ

สุพจน์ไม่ถือสาอาการเสียมารยาทเล็กๆ นั้น เขาชินแล้ว

“คือตอนเรียนนะ มันเรียนได้อยู่แล้ว แต่ถ้าเรียนจนไม่มีอะไรให้เรียนฉันจะทำไงละ ลองนึกภาพนะ ตอนฉันเป็นหมอ...ฉันนะเธอที่จะดูแลเอาใจใส่คนไข้...ถ้าฉันเกิดไม่ชอบวิถีชีวิตของหมอขึ้นมาตอนที่ทำงานจริง ไม่ใช่ว่าฉันจะเสียเวลาฟรีๆ หกปีหรือไง” สุพจน์ยกไม้ยกมือวาดภาพตอนที่ตัวเองเป็นหมอแล้ว

เพื่อนหญิงมองเขา ก่อนจะพยักหน้าเบลอๆ “เออ...นั่นสินะ ทำงานกับเรียนมันไม่เหมือนกัน ถ้านายไม่ได้ทำงานที่คิดว่าจะชอบ มันก็คงลำบาก อย่างฉันชอบวาดรูป ถ้าให้ฉันไปเป็นนักฟิสิกส์ฉันก็คงไม่ไหวเหมือนกัน” เธอบอก

“ใช่ไหม เธอก็สอบได้คะแนนฟิสิกส์สูงเกือบท็อปของชั้น (ส่วนวิชาอื่นเราจะไม่พูดถึงมัน) แต่ก็ไม่ได้อยากจะเป็นนักฟิสิกส์ตลอดไป ถูกไหม” สุพจน์กำมือตัวเกร็งเหมือนตอนเชียร์บอล ในที่สุดเขาก็พูดให้เธอเข้าใจเขาได้แล้ว

“ก็แค่เรียนเพราะอยากให้เกรดสวย...” เด็กสาวเสริม

“ใช่!” เด็กหนุ่มชื่ออย่างถูกใจ “ใช่ นั่นแหละที่จะพูด”

“แต่ฉันก็แนะนำอะไรไม่ได้มากหรอกนะ เราต่างกันอยู่ดี” เธอถอนใจและคว้ากระดาษรองเขียนลง เตรียมตัวจะกลับบ้าน “ฉันรู้ตัวตั้งแต่ปีก่อนว่าอยากเข้าคณะทางศิลปะ ก็เลยดิ้นรนหาเรื่องมาตั้งแต่ปีที่แล้ว วิชาสามัญก็ทุ่มเรียนเท่าที่พอใช้สอบเข้าคณะศิลปะได้เฉยๆ แต่สำหรับคนที่ขลุกอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมของโรงเรียนกวดวิชาสามัญจนถึงวันนี้เวลานี้ แกมไม่เคยออกไปเจอโลกอื่นนอกจากตำราเรียนเลยอย่างนาย... นายมีเวลาอีกแค่เดือนสองเดือนในการตัดสินใจ คนเราคงหาเรื่องที่ชอบไม่ได้ในเวลาแค่นั้นหรอก...”

หัวใจที่พองโตของสุพจน์เมื่อวินาทีก่อนแฟบไปเหมือนลูกโป่งหมดลม...เขาแทบจะได้ยินเสียง ‘ฟิ’ ในมโนของตัวเองเลย

“เอาอย่างนั้นะ...นายก็เลิกเรียนกวดวิชาแล้วลองไปทำอย่างอื่นบ้างสิ ฟังเพลง ดูหนัง ท่องเที่ยว เพื่อจะเกิดแรงบันดาลใจ” เด็กสาวปลอบเขาทั้งที่ไม่ใช่เรื่องถนัด พอเห็นว่าเด็กหนุ่มไม่มีท่าทีจะอารมณ์ดีขึ้น เธอก็สะบัดไม้สะบัดมืออย่างหัวเสีย “เออจ้ะ! อยากให้ช่วยอะไรก็บอกก็แล้วกัน”

สุพจน์ถอนใจยาว แล้วโบกมือไล่เด็กสาวให้กลับบ้านไป

เพื่อนที่เรียนเก่งๆ ด้วยกันกลับไม่มีปัญหาแบบเดียวกับเขาสักเท่าไร ทุกคนเล็งคณะที่ชอบเอาไว้แล้วอย่างน้อยครึ่งปี ขณะที่เขาสับสนลังเลมาจนถึงเวลานี้ เมื่อถามพ่อกับแม่ พวกท่านก็พูดเพียงคำว่า ‘เรียนหมอลี’

แต่ทั้งที่ได้รับความแนะนำจากเพื่อนผู้มีความฝันมาแล้วว่าให้เลิกเรียนกวดวิชาแล้วหางานอดิเรกทำบ้าง นายสุพจน์ก็ยังเดินเหม่อลอยเข้าสถาบันกวดวิชาในเย็นวันนั้นอยู่ดี เพราะสุดท้ายแล้วเขาก็นึกไม่ออกว่าตัวเองจะเริ่มหางานอดิเรกจากที่ไหน เขามีเพื่อนน้อย คนหนึ่งวาดรูป อีก

คนเล่นดนตรี ที่เหลือก็มุ่งหน้าเข้าสถาบันกวดวิชาเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาการเหมือนเขา มันช่วยไม่ได้ที่เขาจะเริ่มต้นไม่ถูกในเมื่อสภาพแวดล้อมของเขาเป็นแบบนี้มานาน

ขึ้นเป็นแบบนี้ไปต่อเนื่องสักหนึ่งเดือนคงไม่จำเป็นต้องสอบเข้าคณะแพทย์

สองทุ่มของวันเดียวกันนั้น สุพจน์เดินหน้าเปลี่ยวออกมาจากสถาบันกวดวิชาแถวอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เขาขึ้นรถประจำทางเพื่อกลับบ้านที่ปากเกร็ด ถามว่าทำไมเขาถึงต้องถ่อมาเรียนไกลขนาดนี้...

เพราะพ่อแม่เชื่อว่ามันดีที่สุดนะสิ...

ด้วยรถที่ติดหนึบติดสนทบทวนสมองที่อ่อนล้ากับวิชาประวัติศาสตร์ไทยที่ไม่ถนัด (ไม่รู้ว่าเขาจะเอาคะแนนสูงๆ ไปทำไม ถ้าอยากเข้าคณะทางวิทยาศาสตร์) ดวงตาของเด็กหนุ่มเหม่อลอยออกไปนอกหน้าต่างมองไฟท้ายสีแดงวาบของรถคันข้างๆ อากาศที่ร้อนอบอ้าวและไอร้อนจากเครื่องยนต์ของรถบนท้องถนนดูเอาเปรียบแรงจากตัวเขา

‘นักวิทยาศาสตร์บางกลุ่มคาดการณ์ว่า โลกเราจะร้อนขึ้นปีละสององศาโดยเฉลี่ย จนอุณหภูมิโลกอาจสูงได้ถึงเจ็ดสิบองศาเซลเซียส แต่นักวิทยาศาสตร์บางกลุ่มก็คาดการณ์ว่า เมื่อถึงจุดที่โลกร้อนที่สุดจุดหนึ่ง โลกจะรีเซ็ตตัวเองกลับไปสู่ยุคน้ำแข็ง ดังนั้นโลกจะไม่ร้อนไปกว่าห้าสิบองศาโดยเฉลี่ย’

เกร็ดความรู้ที่แทรกมาในวิชาวิทยาศาสตร์ดังเอื่อยๆ ในหัวของเด็กหนุ่ม...ด้วยสมองอันเหนื่อยล้า เขาคิดอย่างประซัดประชันว่า นักวิทยาศาสตร์คงได้แต่เดาและคาดการณ์ตลอดไป คงไม่มีใครรู้ว่าในอีกกี่ปีข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้น แต่สำหรับเขาแล้ว เขาไม่คิดความมนุษย์จะปล่อยให้โลกร้อนไปถึงขนาดนั้น หรือถ้าจะร้อนได้ขนาดนั้นจริง คนรุ่นหลังก็คง

เอาตัวรอดกันได้อเอง ไม่มีใครยอมตายบนโลกที่โหดร้ายทั้งที่สั่งสม
อารยธรรมมาจนป่านนี้หรอก

อย่างไรเสียภัยพิบัติพวกนั้นคงไม่เกิดในเร็ววันนี้

แต่ถ้านับว่าอุณหภูมิลาวสามสิบแปดองศาเซลเซียสใจกลาง
กรุงเทพฯ เป็นภัยพิบัติแล้วละก็ มันก็นับเป็นภัยพิบัติที่ป้องกันได้ด้วย
ร่มกันแดดละนะ

ขณะที่คิดเช่นนั้น ทุกถ้อยคำที่วนเวียนในหัวสมองก็เชื่องช้าลง
ไม่นานเขาก็ม่อยหลับไป

ในความฝันที่โดนกล่อมด้วยเสียงเครื่องยนตร์ตรงและกลิ่นควันรถ
เด็กหนุ่มเห็นตัวเองนั่งอยู่บนเรือที่โคลงเคลง มีชายชราที่คำรามฮึ่มๆ เป็น
คนพาย พาเขาล่องไปบนแม่น้ำสีดำที่มีประกายแสงสีแดงวับแวมทั่วผืนน้ำ

ฝันละสิ...สติน์เลื่อนร่างบอกเขาแบบนั้น เพราะไม่ว่าจะปรือตา
ขึ้นมาเมื่อใด แสงสีแดงบนผิวน้ำก็เป็นไฟท้ายของรถคันข้างๆ เท่านั้น

“น้องๆ ลงป้ายไหน”

กระบอกเก็บเหรียญของกระเป๋ารถเมล์เขี่ยไหล่ของสุพจน์ให้ตื่น
เขาสะดุ้งสะดุ้งขึ้นมาพูดเสียงแหบว่า “ทำน่านนท์...”

“จ้ะป้ายหน้าก็ถึงแล้ว” กระเป๋ารถบอก ก่อนจะเดินโหนราวไปที่
ด้านหน้าของรถ

เด็กหนุ่มหาวหอดใหญ่ เขารู้สึกปวดหัวตื้อๆ เบลอๆ ปวดตาและ
ขมับเล็กน้อย ตอนนี้อย่างไรที่ผ่านเข้ามาในสายตาเขาก็ล้นผ่านออกไป
ไปโดยไม่ได้เก็บไว้ในสมองแม้แต่หย่อม เป็นอาการเบลอที่เกิดขึ้นทุกครั้ง
เวลาหลับยาวบนรถ เขานวดคอที่เกร็งแข็งในขณะที่รถเมล์ปาดเข้าป้าย
ทำน่านนท์ เด็กหนุ่มรีบเดินสะโหลสะเหลไปยังประตูรถแล้วกระโดดลงไป
ทันเฉียดคิวก่อนที่รถจะพุ่งตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

เขาหาวยาวๆ จนตาปิด ขยี้ตามัวๆ ของตนเอง และตั้งใจจะล้ม

ตัวนอนทันทีที่ถึงบ้าน แต่เมื่อลืมตาได้เต็มตื่น เขาก็ต้องอุทานว่า

“เดี๋ยวนี้รถเมล์เข้ามาส่งถึงโ๊ะเร็วเลยหรอ”

เด็กหนุ่มไม่ได้ยืนอยู่ที่ป้ายรถเมล์ริมถนนอย่างที่เขาเข้าใจ แต่เขากำลังยืนอยู่บนพื้นที่ไม่มั่นคงของโ๊ะเร็ว มันเป็นแท่นปูนสีขาวแท่นเดียวลอยอยู่กลางสายน้ำที่มีตสนิท วิวรอบด้านก็แปลกออกไป เขาเห็นแสงไฟของเมืองอยู่ลิบๆ ที่เส้นขอบฟ้าทางขวามือ แต่ด้านซ้ายมือกลับมืดดำเหมือนมองออกไปยังเส้นขอบฟ้าของทะเลตอนกลางคืน

“อะไรกัน...” สุพจน์คิดว่าเขาคงอยู่ผิดที่ จึงตั้งใจจะหันหลังกลับ แต่ก็พบว่ามันไม่มีสะพานออกจากโ๊ะเร็ว...และไม่มีตลิ่ง รอบโ๊ะเร็วนี้เป็นผิวน้ำทั้งสิ้น “เวลานี้คงต้องคอลมายมัม” เขาพูดว่า Call my mom. ในสำเนียงไทยแท้

แต่การคอลมายมัมต้องยกเลิก เพราะจอโทรศัพท์มือถือของเขาแสดงคำว่า ‘กำลังค้นหาเครือข่าย’

เพราะความมั่นใจมาจากการหลับในรถบวกกับสภาพอันเหลือเชื่อของสถานที่ที่เขาอยู่ สุพจน์คิดอย่างอ่อนเพลียว่า ‘ฝันละสิ’ การที่รู้ตัวว่าตัวเองกำลังฝันแต่ปลุกตัวเองขึ้นมาไม่ได้เป็นเรื่องที่เขาเจอบ่อยๆ เวลาที่เพลียจัด เขาจึงตัดสินใจเ็นร่อไปเรื่อยๆ โดยหวังว่ากระเป๋ารถเมล์จะมาปลุกเขาอีกครั้ง

แต่ฝันนี้ยาวกว่าที่คิด...

เสียงน้ำกระชอกเรียกให้เด็กหนุ่มหันกลับไปทางด้านหน้าของโ๊ะเร็ว (ละมั้ง...เขาสมมติเอาเองว่าทางนั้นคงเป็นด้านหน้า) เรือลำหนึ่งล่องเข้าเทียบท่าอย่างเงียบกริบ ไม่มีกระทั่งเสียงเครื่องยนต์ดีเซลที่นิยมใช้กันบนเรือข้ามฟาก

แสงจากตะเกียงหน้าเรือตอกย้ำความฝันของเด็กหนุ่ม เรือนี้มีรูปร่างพิกลพิการอย่างบอกไม่ถูก มันขนาดเท่าๆ กับเรือข้ามฟากทั่วไป

มีโครงเรือสร้างด้วยไม้ที่ผูกงัดประกบด้วยแผ่นทองเหลืองที่จับเป็นสนิมสีเขียว หัวเรือเจดขึ้นซี่ฟ้า มีการแขวนตะเกียงน้ำมันที่ติดโครงเป็นรูปเด็กทารกกอดเข่านางคนลูกไว้ทั่วทุกแห่งบนเรือ หลังคาเรือมีโครงกระดูกสีขาวกำลังนั่งถือคันเบ็ดยื่นออกไปนอกลำเรือเหมือนรอให้ปลามากินเหยื่อ

สุพจน์ขมวดคิ้วมองเรือหน้าตาแฟนตาซีนั่น พลังยกมือถือขึ้นมากดถ่ายรูป...แต่ในขณะที่เขากำลังโฟกัสไปที่ท้ายเรือ ร่างสีดำก็กระโดดจากท้ายเรือลงมาบนโป๊ะ

“เฮ้ย!” ด้วยอารมณ์ตกใจบวกกับโป๊ะเรือที่โคลงอย่างรุนแรง สุพจน์ผะลัมลงไปนั่งบนพื้น มือถือหลุดจากมือ เขามีสติพอจะพุ่งตามมันไป แต่มือถือเจ้ากรรมก็กระดอนลงน้ำไปดังตุ้ม “โธษัพพ์!”

ใจหายแวบ...แต่ก็แค่ครู่เดียว เขาเพิ่งนึกได้ว่าตัวเองกำลังฝัน

เมื่อหายตกใจ ความเจ็บก็จู่โจม เขาลุกขึ้นพลาญลုပ်กันของตัวเอง พองหายศอกข้างที่โผล่ไปกับพื้นเพื่อคว้าโทรศัพท์มือถือ เขาก็อบรอยถลอกเป็นทางยาว แต่มันไม่ได้เจ็บมากมายอะไร

“น้องเป็นอะไรเปล่า” เสียงหวานนุ่มดังถามขึ้น สุพจน์เพิ่งนึกได้อีกครั้งว่ามีคนอื่นอยู่บนโป๊ะกับเขา เด็กหนุ่มรีบโบกมือโบกมือ

“ไม่เป็นไรครับ” เขาตอบ

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าตัวสูงพอๆ กับเขา มีผิวขาว ใบหน้าสวยงาม ในแบบที่สุพจน์อยากใช้คำว่า ‘สวยอย่างกับดารา’ จมูกเป็นสันได้รูปริมฝีปากเล็กสีแดงกุหลาบ ดวงตาคมโต ผมยาวถึงเอวสีดำสนิท

แต่ถึงจะสวยอย่างไรเขาก็อดรู้สึกพิลึกไม่ได้ เพราะหล่อนสวมชุดที่เป็นเสื้อคลุมยาวสีขาวสะอาด (ตอนกระโดดลงจากเรือเธอไม่ได้ใส่ชุดดำหรือ...) เธอดูเหมือนพวกเอลฟ์ตามหนังหรือนวนิยายฝรั่งที่เคยเห็นอยู่บ่อยๆ เพียงแต่ดูไม่แหลมก็เท่านั้น ภาพทั้งดงามนี้ขัดกับเรือที่...

เรือพังๆ น่าคนลูกนั้นถูกแทนที่ด้วยเรือไม้กอนโดลาสีน้ำตาลทอง

รูปร่างของมันเรียวยาว หัวเรือมันนเป็นเกา่งุ่นเกียวตะเกียงรูปผล
แอปเปิลเอาไว้ ตัวเรือประดับประดาด้วยโลหะสีทองมันวาว มีที่นั่งเป็น
เก้าอี้ถนม่ผ้ากำมะหยี่สีแดง ไม้พายทำจากงาขาวนวลพาดอยู่ที่ท้ายเรือ

ด้วยสมองที่อ่อนเพลียบวกกับอาการเมารถทำให้สุพจนัคิด
วิเคราะห์ได้ไม่เต็มที่ ความสับสนไร้เหตุผลที่เกิดขึ้นกับเขาตลอดเวลากว่า
สิบนาที่มานี้จึงถูกคำว่า ‘ฝัน’ เข้าแทนที่ ‘ความผิดปกติ’ ในทันที เขา
ปล่อยให้ตัวเองไหลไปกับความไร้เหตุผลอย่างไม่คิดจะรังสดีไว้

“น้องชื่ออะไรจ๊ะ” สาวงามถาม

“ลีโอนาโด ดิคาปริโอ...” สุพจนัพูดเล่นอย่างไมรู้เนื้อรู้ตัว เขารู้สึก
เหมือนคนเมา

แต่นอกจากหญิงสาวจะไม่ทันสงสัยอะไรแล้ว เธอยังยิ้มอีกด้วย
ในวินาทีนั้นเด็กหนุ่มสังเกตเห็นปากกาตำหน่งกำลังขีดเขียนอะไรบาง
อย่างทีกระดาษบนเรือ

“งั้นลีโอนาโด แกวนี่ไม่ค่อยมีเรือผ่านมาหรอก ขึ้นเรือไปด้วยกัน
ก่อนไหม จะพาไปหาเรือลำอื่น แล้วจะได้กลับบ้านงัละ” สาวเอลฟ์ถาม
วินาทีนี้ถามอะไรมาสุพจนัก็ตอบตกลงทั้งนั้น เขายักหน้า “ถ้างั้นขึ้นเรือ
เลย ไม่คิดค่าโดยสารหรอก”

‘ลีโอนาโดปลอม’ ก้าวลงไปนเรือ เขานั่งที่เบาะถนม่สีแดงและ
สังเกตว่ากระดาษกับปากกาลอยได้นั้นหายไปแล้ว แต่เขาก็ไมได้ใส่ใจมัน
แม้แต่น้อย สาวเอลฟ์รอให้แน่ใจว่าเขานั่งบนเรือดีแล้วจึงเหยียบขึ้นไปที่
ท้ายเรือและใช้ไม้พายดันเรือออกจากโป๊ะ

สุพจนัเอนตัวพิงกับเบาะถนม่นุ่มๆ เหมือนองไปที่ความมืดเข้มขุ่น
ซึ่งอยู่นอกแสงของตะเกียงหัวเรือ เมื่อนั่งผ่นคลายงีบๆ ความกังวล
ที่ลืมนเลือนไปเมื่อชั่วโมงก่อนก็กลับมา เขาหวนนึกถึงอนาคตอันไร้จุดหมาย
ของตนแล้วก็เริ่มถอนหายใจ

“มีอะไรกังวลใจหรือจ๊ะ” เจ้าของเรือถามอย่างสนใจจนผิดปรกติ สุปจน์ขมวดคิ้วเล็กๆ กับเสียงกระดิกกระตือรือร้น แต่ก็ปล่อยผ่านไป

“เรียนรึเรียนต่อล่ะครับ” เขาตอบตรงประเด็นอย่างไม่คิดจะปิดบัง “ผมไม่รู้จะเรียนอะไรต่อดี”

“เรียนงั้นหรือ...” สาวงามลากเสียงยาว “ทำไมละ น้องเรียนไม่เก่งหรือ”

“เก่งมากจนไม่รู้จะไปทำอะไรได้นอกจากเรียนนะสิ” เด็กหนุ่มตัดพ้อตัวเอง “ผมไม่เคยรู้ว่าตัวเองอยากจะทำอะไรนอกจากเรียน”

“ก็เรียนไปเรื่อยๆ ก็ได้นี่” หล่อนถามเหมือนไม่รู้วิถีของโลกมนุษย์เอาซะเลย

“ไม่ได้หรอก สุดท้ายก็ต้องทำงาน...ตอนนี้ผมไม่รู้ว่าจะเรียนอะไรเพื่อทำงานเป็นอะไร” เขาเรียบเรียงประโยคได้ไม่ถูknกเพราะความเปลอของตน

“หมายความว่า...ตอนนี้เธอไม่มีสิ่งที่เรียกว่า ‘แรงบันดาลใจ’ ใช่มั้ย” เธอถามถูกประเด็นจนน่าประหลาดใจ เมื่อเด็กหนุ่มพยักหน้า เสียงหัวเราะชอบใจก็ดังออกมาจากลำคอของหล่อน “ดูปุ๊บก็รู้ปั๊บเลย...ฉันทายถูกอีกแล้ว”

สุพจน์หัวเราะแห้งกับท่าทีดีใจของสาวเอลฟ์คนนั้น เขาไม่รู้ว่าหล่อนจะดีใจอะไรนักหนา แต่ก็ไม่ได้ขัดอะไร

“เอาอย่างนี้ไหม ฉันจะพาไปหาแรงบันดาลใจ ดีไหม” หล่อนกระดือรือร้นยิ่งขึ้นไปอีก เด็กหนุ่มเหลียวหลังกลับไปมอง ใบหน้าสะสวยนั้นระบายด้วยรอยยิ้มสนุกสนาน “ไปเถอะ นะ ไม่ไกลหรอก จริงๆ”

“ไม่...ไม่ดีกว่ามั้ครับ ผมเกรงใจ” จู่ๆ มโนธรรมก็อยู่เหนือความเปลอ แต่สาวเอลฟ์ส่ายหน้าอย่างแรง

“มาเถอะ ฉันอยากช่วย แรงบันดาลใจสำคัญกับเธอมากไม่ใช่หรือ

หรือจะเอา...ความไผ่ฝันดี!” หล่อนถามพร้อมกับจ้วงไม้พายอย่างรำเริง
เรือแล่นไปเร็วขึ้นอีก เหมือนเธออยากรีบไปถึงที่หมายไวๆ

“จ้ะ...ผมตอบแทนพี่ด้วยเงินได้ไหม ผมมีติดตัวอยู่สี่ห้าร้อย...” เขา
ถามไปโดยไม่แน่ใจว่าในฝันเขายังมีเงินเท่าเดิมหรือเปล่า แต่ปรากฏว่าพอ
เปิดกระเป๋าสตางค์ออกมา ก็เจอแค่ธนบัตรสีแดงสองใบกับเศษเหรียญ
“อ้าว...”

“แหม เก็บไว้เถอะ” หญิงสาวบอกอย่างเอ็นดู “เอาอย่างนี้...ไว้ฉัน
อยากได้อะไร ฉันจะบอก ดีไหม”

“ก็ได้ครับ” เด็กหนุ่มเพียงแค่ว่า ถ้าเขาไม่ได้แรงบันดาลใจกลับ
มา เขาก็ไม่ต้องเสียอะไรเท่านั้น

“จ้ะเรามาทำสัญญากันเถอะ นะ” หล่อนหัวเราะคิกคัก พร้อมกับ
ยื่นนิ้วก้อยมาตรงข้างแก้มของสุพจน์ เด็กหนุ่มยิ้มแห้งพลางคิดว่า ‘มุก
เซยชะมัด’ แต่ก็ยอมยกมือขึ้นเพื่อจะเกี่ยวก้อย...

แต่ในขณะที่กำลังจะทำแบบนั้น เรือก็ส่งเสียงลั่นเหมือนมันกำลัง
จะกรีดร้อง สุพจน์ผวาคว่ำกราบเรือไว้แน่นไม่ให้ตัวเองพลัดตกลงไป

“อะไร!” เขาถามเสียงลั่น แต่สาวเจ้าของเรือไม่ตอบ หล่อนฟาด
ไม้พายเข้าที่กราบเรืออีกด้านอย่างแรงหลายครั้ง จนเสียงกรีดร้องของเรือ
หายไป ความระทึกใจจึงเหลือแค่เรือโคลงซ้ายขวาอย่างรุนแรงอยู่ราวหนึ่ง
นาที ก่อนทุกอย่างจะสงบ

“เรือมันดีอะจ้ะ ไม่มีอะไรหรอก” เธอยิ้มหวาน

“แล้วทำไมเรือมันดีล่ะ” ตรรกะบางส่วนของสุพจน์เริ่มกลับมา
แล้ว

“แหม เรือลำไหนๆ ก็ดีได้ทั้งนั้น เธอไม่เคยพายเรือเหวอ” แม่สาว
งามถามพลางทำหน้าแปลกใจ ราวกับสุพจน์ไม่รู้อะไรเอาซะเลย

“เคยสิ แต่เรือมันดีไม่ได้หรอก” เขาตอบเสียงดัง

“ได้สิ เรือคือได้ทั้งนั้น เธอเคยพายเรือทุกลำรึเงี เรือของเธออาจ
จะเรือฟังมากก็ได้” หล่อนตอบ ก่อนจะยื่นนิ้วก้อยมาให้สุพจน์อีกครั้ง
“มามะ อย่าใส่ใจเรื่องนั้นเลย เรามาสัญญาเรื่องเมื่อกี้ต่อกันเถอะ”

สุพจน์มองมือนั้นพลางหายใจแรงเพื่อสงบสติ เขาค่อยๆ ยกมือขึ้น
มาเกี่ยวก้อยด้วย และในตอนนั้นเองเขาก็หันไปเห็นบางอย่างลอยขึ้นมา
ที่หางตา

กระดาษแผ่นหนึ่งกับปากกาลอยได้ ทั้งสองสิ่งนั้นปลิวเข้ามาใกล้
มือของเด็กหนุ่ม เขาหันไปปรับกระดาษแผ่นนั้นโดยสัญชาตญาณและ
พยายามจะอ่านมัน แต่มันเขียนด้วยภาษาที่อ่านไม่ออก

มีทฤษฎีว่าคนเราไม่สามารถอ่านหนังสือในฝันได้ เด็กหนุ่มจึง
ปล่อยให้มันปลิวไปเข้ามือของแม่สาวเจ้าของเรือแทน

“เออละ เราทำสัญญากันเรียบร้อยแล้ว ต่อไปนี้ฉันจะพาเธอไปยัง
ที่ที่เธอสามารถซื้อได้ทุกอย่าง” เธอขีดหน้าขึ้นอย่างมั่นใจมากในใจ สุพจน์กลับ
คิดประซัดในใจว่า ‘เมอรั่วคิง มีทูลสั่งให้เลือกสรรสินะ’

ฝันนี้ยาวนานนัก...สุพจน์นั่งบนเรือต่อไปอีกนานพอสมควร แต่เขา
ไม่รู้ว่าเสียเวลาไปเท่าไร เพราะนาฬิกาของเขาหยุดเดินไปเมื่อตอนสามทุ่ม
สิบห้านาที เขาไม่ได้เอะใจเลยว่าทำไมจู่ๆ นาฬิกาของเขาถึงได้ตาย

เขาเชื่อว่าตอนนี้เป็นเวลาสามทุ่มสิบห้านาทีที่อยู่ตลอดเวลา

หลังจากการอยู่ในท้องน้ำที่มีตสนิทเป็นเวลาหนึ่ง ปลายทางก็เริ่ม
ปรากฏตรงหน้า แสงระยิบระยับสีครามเรืองรองขึ้นที่เส้นขอบฟ้า

คำว่าสวยงามยังใช้กับภาพที่สุพจน์เห็นไม่ได้ หากมีคำที่รวมคำว่า
‘อัศจรรย์’ ‘งดงาม’ ‘วิเศษ’ และ ‘วิจิตร’ เอาไว้ด้วยกันได้ครบแล้ว เขาก็
อยากจะใช้คำนั้น เพราะภาพที่ปรากฏตรงหน้าน่าประทับใจเกินคำบรรยาย

มันเป็นบริเวณที่กว้างขวางและทอดยาวออกไปจนสุดลูกหูลูกตา
ผิวน้ำที่เรือของเขากำลังล่องเข้าไกล้นั้นก็เริ่มแปรเปลี่ยนจากผิวน้ำมืด

สนิทเป็นผิวน้ำบางใสมีประกายระยิบระยับเหมือนดวงดาวส่องแสงอยู่ข้างใต้ที่ดูลึกสุดหยั่งถึง บนผิวน้ำของดวงดาวนั้นก็ได้มีเพียงแค่เรือของเขา ยิ่งล่องไปเรือลำอื่นก็ยิ่งปรากฏเข้ามาในระยะสายตาทีละลำสองลำ เรือเหล่านั้นไม่ได้ธรรมดาแน่นอนไปกว่าแม่น้ำสายนี้เลย พวกมันมีรูปร่างพิสดารต่างกันไป บ้างก็มีขนาดใหญ่เท่าเรือบรรทุกสินค้า สร้างจากไม้ที่ตัดเป็นมังกร หรือบางลำก็เหมือนเป็นปราสาททั้งหลังที่ตั้งอยู่บนหลังเต่าจากไม้พายของชาวเอลฟ์ แล้วบรรจงปล่อยพวกเขาลงที่กราบเรืออีกด้านที่ปลอดภัยจากคลื่นมากกว่า

เด็กหนุ่มมองจ้องเรือลำเล็กนั้น มันเล็กจนเขามองไม่เห็นคนที่อยู่บนเรือ แต่ก็ได้ยินเสียงแผ่วๆ จากมันว่า “ขอบคุณ”

“โอเคจริงๆ เลยนะ” สาวเอลฟ์ชมอย่างไม่เต็มใจนัก แต่สุพจน์ไม่ทันได้ใส่ใจ เขาหัวก้น้ำอีกครั้งจนแน่ใจแล้วว่ามันไม่ทำให้เขาเปียก

มีคุณสมบัติคล้ายน้ำ แต่ไม่ทำให้เปียก นี่มันมหัศจรรย์จริงๆ...เขาพยายามจะจ้วงมือลงไปลึกกว่านั้นแล้วคว้าเอาดาวดวงหนึ่งที่ได้ผิวน้ำขึ้นมา แต่ก็ต้องรีบปล่อยอย่างรวดเร็วเพราะมันดันได้เหมือนปลา

“โทษๆ...” เด็กหนุ่มบอกโดยที่ไม่รู้ว่าดาวฟิงเขาออกไหม

เขาคงตื่นตาตื่นใจเร็วไปหน่อย เพราะยิ่งพายลึกเข้าไปในแม่น้ำเรือก็ยิ่งหนาแน่นขึ้น ถึงจะใช้คำว่า ‘หนาแน่น’ แต่เรือแต่ละลำก็ยังห่างกันราวสิบถึงยี่สิบเมตรเป็นอย่างน้อย ถ้าเป็นเรือที่ลำเล็กเท่ากับเรือพายของเอลฟ์สาวก็อาจจะพายเข้ามาใกล้กันจนสามารถพูดคุยกันได้ ผู้คนที่อยู่บนเรือนั้นก็...เหมือนหลุดออกมาจากหนังแฟนตาซีเห็น่อจจริง แม้สาวเอลฟ์ที่อยู่กับสุพจน์นั้นดูเป็นคนธรรมดาไปเลย

ในขณะที่เด็กหนุ่มมองกลุ่มนางเงือกที่มีหางสีเหลืองมุกกลุ่มหนึ่ง

วายน้ำผ่านข้างตัวเธอไป เธอของเขาก็พายเข้าท่วมประตูขนาดมหึมาใต้
เช่นเดียวกับน้ำที่พัดผ่านความกว้างของแม่น้ำ เป็นท่วมที่สูงจนไม่ขวาง
เสากระโดงเรือของเรือที่ใหญ่ที่สุดในละแวกนั้น คานของมันสลักเป็น
ลวดลายที่งดงามคล้ายกับกำลังบอกเล่าเรื่องราวบางอย่าง แต่สุพจน์
ไม่ทันได้พิจารณาอะไรมากมายนัก เพราะในขณะที่เรือของเขาล่องผ่าน
ท่วมนั้น...

“เรือลำนั้น!” เสียงของคนหนุ่มดังขึ้นทางขวามือของเขา สุพจน์
หันไปอย่างตกใจ และเห็นผู้ชายร่างผอมกำลังลอยตรงมาทางนี้ เขาสวม
หน้ากากสีขาวปิดหน้าเอาไว้ ใส่เสื้อคลุมบางใสสีครามเช่นเดียวกับแม่น้ำ
เขาถลาลงเรือลำเล็กลำอื่นๆ อย่างชำนาญจนเข้ามาใกล้เรือของสุพจน์
มากแล้ว

“ก้มหลบเร็ว” แม่สาวเอลฟ์บอกสุพจน์อย่างร้อนรน สุพจน์ไม่ทัน
ได้ทำตามเพราะกำลังตกใจกับการโผบินของชายสวมหน้ากาก ฝ่ายนั้น
จึงคำรามในคออย่างขัดใจ

“ขอโทษนะไอ้หนู!” เขาตะคอกก่อนจะโผล่เข้ามาศีรษะของเด็กหนุ่ม
ปลายผ้าคลุมเฉียดปลายผมสั้นเกรียนของสุพจน์ไปอย่างเฉียดฉิว เด็กหนุ่ม
รู้สึกได้ถึงสายลมจากเสื้อคลุมบางใสนั้น

ชายสวมหน้ากากพุ่งใส่เรือเล็กลำข้างๆ ที่มีคนแควะสีแดงเป็น
เจ้าของ เขาร่อนลงพร้อมทั้งกระที่บหัวเรือยันเรือไว้ไม่ให้ไหลไปไหน “เรา
มีเรื่องต้องคุยกันหน่อยละ”

“นั่นอะไรนะครับ” สุพจน์กระซิบถามขณะที่เรือล่องผ่านเหตุการณ์
นั้นมาได้สองสามเมตรแล้ว

“เรือผิดกฎนะ” สาวเอลฟ์ตอบเบาๆ เธอเองก็ไม่อยากให้ชายสวม
หน้ากากได้ยินเช่นกัน “พวกที่สวมหน้ากากเป็นผู้ตรวจสอบของตลาดแห่ง
นี้ ถ้าเจอเรือที่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่แม่น้ำ เขาจะเข้าไปสกัดไว้เพื่อรอ

การสอบสวน...แต่ไม่ต้องห่วงนะ เรื่องของข้าขออนุญาตเอาไว้แล้ว แล้ว เจ้าเองก็เข้ามาด้วยการทำสัญญากับข้า ไม่ผิดกฎหรอก”

สุพจน์สังเกตเห็นความที่เปลี่ยนไปของสาวเอลฟ์ แต่เขาสงสัยใจว่า “ตลาด?” มากกว่า

“ใช่ ตลาด เรามาถึงแล้ว!” แม่สาวเอลฟ์ดูปลื้มมาก หล่อน ผายมือทั้งสองออกกว้างเหมือนจะนำเสนอภาพทั้งหมดนี้แก่เขา

เรือล่องมาถึงส่วนที่ตื่นตาตื่นใจยิ่งกว่าเมื่อครู่ ผืนน้ำที่ส่องแสง ระยับแผ่ขยายออกไป เรือนับร้อยนับพันลอยล้าอยู่ทั่ว เกือบทั้งหมดมุ่ง หน้าไปในทิศทางเดียว พวกมันพายหน้าไปตามความยาวของตัวแม่น้ำ เด็ก หนุ่มบอกไม่ได้ว่าเขาจะมองและจดจำภาพทั้งหมดนี้ได้อย่างไร

“ยินดีต้อนรับสู่ตลาดนัดดวงดาว”

“โอ...” สุพจน์จนคำพูด ไม่มีอะไรจะบรรยายความอัศจรรย์ที่เขา ได้พบนี้ นี่เป็นความฝันที่สุดยอดที่สุดนับตั้งแต่เคยพบเจอมา แคมยังแจ่ม ชัดเสียจน...

เหมือนไม่ได้ฝัน...

“หรือว่าเราไม่ได้ฝันไป” เขาถามตัวเอง แต่ความสับสนเล็กน้อยนี้ ก็ถูกปัดเป่าด้วยภาพสวยงามของเรือที่ทำจากคริสตัลทั้งลำ “มันเป็นเรื่อง จริงไปไม่ได้หรอก”

“ฮึ” สาวงามยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะด้วยความเอ็นดู

เรือของพวกเขาพายแหวกเข้าไปในกลุ่มเรือลำเล็กด้วยกันภายใต้ ความตื่นตาตื่นใจ สุพจน์มองไปรอบๆ คอยสำรวจเรือลำอื่นๆ เท่าที่เขา มองเห็น เขาพบคนที่ดูเหมือน ‘มนุษย์ธรรมดา’ น้อยมาก อย่างมากก็มี รูปร่างเป็นมนุษย์ แต่จะหาคนที่แต่งตัวปกติในยุคปัจจุบันอย่างสุพจน์นั้น ไม่ได้เลยสักคน

“มนุษย์นี่” เสียงอุทานดังมาจากเรือที่อยู่ใกล้ๆ เด็กหนุ่มหันไปตาม

เสียง เจ้าของเสียงนั้นอยู่บนเรือคอนโดลาหน้าตาหุหุรา เธอเป็นสตรีร่างเล็กที่มีหน้าจิ้มจมดๆ แต่สวมเสื้อที่ตัดจากผ้าสักหลาดสีเขียวมรกตประดับผมด้วยขนนกสีขาว เรือของเธอเป็นสีดำเลียบเขียวเหมือนขนของนกยูงแปลกตา “นี่ มีใครรู้เรื่องที่เข้ามาที่นี่ยัง” หล่อนส่งเสียงถาม

“เดี๋ยวลี คุณจะไปไหน” สุพจน์ไม่ได้ตอบผู้หญิงสีเขียวคนนั้น แล้วหันไปถามสาวเอลฟ์เพราะเรือของพวกเขาพายออกห่างมาอย่างรวดเร็ว “เขาคุยกับผมนะ”

“ไม่จำเป็นต้องไปคุยกับเขาหรอก เดียวโดนหลอกนะรู้ไหม” หล่อนจู้ปากอย่างขี้อิน สุพจน์เห็นท่าที่นั่นแล้วก็ถือสาไม่ลง แต่เขายังรู้สึกขัดอกขัดใจเล็กๆ ที่ถูกตัดบทสนทนาด้วยวิธีนี้

หลังจากถูกหักแบบนั้น เรือของพวกเขา ก็พายห่างจากเรือเล็กลำอื่นๆ สุพจน์ไม่รู้ว่าเจ้าของเรือใจหรือเป็นความบังเอิญกันแน่

หลังจากผ่านเรือน้อยใหญ่มากมาย แม่สาวเอลฟ์ก็เทียบเรือกับบ้านแพหลังหนึ่งที่ลอยนิ่งอยู่กับที่

แวบแรกที่สุพจน์เห็น...มันเป็นบ้านที่ดูน่าขนลุกทีเดียว เป็นบ้านไม้ที่เหมือนผ่านสงครามโลกมาสี่รอบแต่ยังไม่พัง ไม้ทุกท่อนหักไหม้ หลังคาที่กระเบื้องแตกเป็นเศษถูกวางอย่างหมีนหม่อมอยู่บนเสาไม้ที่เอียงจนต้องเอาเชือกมาผูกรั้งไว้ ทำน้ำที่อยู่ตรงหน้าบ้านก็เอียงกระเท่เร่ สุพจน์คิดว่าถ้าเปรียบบ้านหลังนี้เป็นคน มันก็ป่วยใกล้ตายมากแล้ว

“เอละ ขึ้นไปกันเถอะ” สาวเอลฟ์บอกพร้อมกับโยงบ่วงเชือกล่อเรือเอาไว้กับเสา สุพจน์สะดุ้งหันมองเธออย่างแตกตื่น

“มันขึ้นได้ด้วยเหรอ”

“อู๋ย แนนอนลิ” หล่อนหัวเราะและก้าวลงบนท่า....

เดี๋ยวนะ...

ตอนนี้บ้านหน้าตาป่วยๆ นั้นกลายเป็นกระท่อมหน้าตาอบอุ่นไป

แล้ว...ไม่ผู้พังกลายเป็นไม้สน้ำตาลทองเงางามเช่นเดียวกับเรือลำนี้
หลังคาปูกระเบื้องสีแดงสดใส กระถางดอกเดซี่แขวนอยู่ทุกที่จนดูร่มรื่น
ได้ชายคาด้านหน้ามีเคาน์เตอร์กระจกวางเรียงอยู่เหมือนร้านเค้ก ชุดโต๊ะ
กลมประดับสวนเล็กๆ ตั้งอยู่ด้านหน้า

สุพจน์ออกไป “หรือเราเองที่ป่วย...”

“มาสิ มากันเถอะ มาหาแรงบันดาลใจให้เจ้ากัน” สาวเอลฟ์บอก
และยื่นมือให้เขา สุพจน์เอื้อมมือไปจับอย่างลังเล แต่ก็ถูกดึงขึ้นไปบน
ท่าเรือในที่สุด

เขาเดินตามสาวเอลฟ์เข้าไปที่หน้าเคาน์เตอร์ขายเค้ก เค้กที่อยู่ใน
ตู้นั้นหน้าตาวิจิตรงดงามจนเขาไม่อยากจะคิดว่ามันเป็นของที่กินได้ และเมื่อ
มองดูดีๆ แล้ว เค้กแต่ละชิ้นมีเอกลักษณ์ที่บอกเล่าเรื่องราวของตนอยู่ มี
รูปเครื่องบิน รูปต้นไม้ รูปม้า รูปเรือ

“ช่วยดูเขาซักครู่ละนะ” สาวเอลฟ์บอกพนักงานเคาน์เตอร์คนหนึ่ง
สุพจน์เผลอจ้องไปหน้าที่แกะชราเหมือนไม้แกะสลักของคนขายเพราะ
ความตกใจอยู่นาน แต่ในที่สุดก็ม้มองเค้ก ส่วนสาวเอลฟ์นั้นหลบไป
คุยกับพนักงานอีกคนด้วยเสียงแผ่วเบากระซิบกระซาบ

แรงบันดาลใจจั้นเหวอ...ในตู้นี้มีแรงบันดาลใจอัดแน่นอยู่เต็มไป
หมด แต่เขาก็ยังไม่รู้ว่าจะเลือกอะไรดี

เขานิ่งเงาจริงๆ ยิ่งอะไรก็ได้มาง่ายก็ยิ่งเลือกไม่ถูกจั้นเหวอ ไม่
แปลกที่จะโดนเพื่อนหมั่นไส้

“เอา อันนี้ละครับ” เขาจึมนิ้วไปที่กระถางใส จุดที่ตรงกับเค้กรูป
หมวกกัปตันเครื่องบิน บางทีนักบินอาจจะสนุกดี

“จะจ่ายด้วยอะไร” พนักงานถาม ฟันของเขากระทบกันเป็นเสียง
‘ป๊อๆ’ เหมือนเวลาที่ไม้กระทบกัน

สุพจน์ออกไปก่อนจะลองควักกระเป๋าเงินขึ้นมา

“ไม่ต้องจะไม่ต้อง ฉันจ่ายเอง จำที่เราสัญญากันได้ไหม เธอค่อยตอบแทนฉันทีหลัง” สาวเอลฟ์รีบหันมาโบกไม้โบกมือ เด็กหนุ่มจึงพยักหน้าและรับเค้กจากพนักงานมานั่งที่โต๊ะหน้าร้าน

เขาวางเค้กกับต้นเครื่องบินลงบนโต๊ะ จ้องมองมันอย่างครุ่นคิดครุ่นใหญ่ เหมือนสติของเขาจะเริ่มกลับมาทำงานเต็มที่แล้ว

ถ้าไม่ใช่ฝันละก็ เค้กนี้จะทำให้เขาได้แรงบันดาลใจในการเป็นนักบิน...

แต่ว่า...มันเหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้อง ทำไมเขาถึงได้มาอยู่ที่นี้ล่ะ ทำไมเขาถึงได้เคັขึ้นนี้ฟรีๆ...

ไม่ มันไม่ฟรี...แต่ผู้หญิงคนนั้นอยากได้อะไรจากเขา แล้วมันคืออะไร เธอแคใจดีเท่านั้นใช่ไหม...

เขาสะบัดศีรษะและจับข้อขึ้นขึ้นมา ตั้งใจจะลืมลึกคำ แต่ก่อนที่ข้อขึ้นจะจมลงไปในเนื้อครีม เสียงแผ่วๆ ที่เหมือนตะโกนมาจากที่ไกลแสนไกลก็ดังเข้ามาในหู

“อย่านะ!”

“หนีไปเร็ว!”

“เจ้ากำลังโดนหลอกนะ!”

เขาเงยหูฟังอีกครั้ง...

“เราอยู่ที่นี่ มนุษย์!”

“เชื่อเรา! หนีไป!”

“เร็วเข้า!”

มันเป็นเสียงของคนหลายคนร่วมกันตะโกนให้เข้าหูเขา สุกพจน์วางข้อขึ้นแล้วเดินไปที่ริมท่าเรือเพื่อมองหาต้นเสียง เขากวาดมองออกไปไกลแต่เรือเล็กที่พายเข้ามาใกล้ละแวกนี้ก็ไม่มีใครสนใจเขา ไม่มีใครพูดกับเขา เสียงมาจากไหน...

“ก้มลงมา เราอยู่ที่นี่ มนุษย์!”

“หนีไป!”

“เชื่อเราเถอะ!”

สุพจน์ก็หันหน้าลงอย่างที่เขาบอก และเขาก็เจอต้นเสียง
เรือเดินสมุทรโบราณลำจ้อยที่เขาช่วยไว้เมื่อตอนนั้นเอง มันลอย
อยู่ตรงปลายเท้าเขานี่เอง เด็กหนุ่มก็ลงไปหาโดยไม่ทันได้พิจารณาสิ่ง
ที่พวกนั้นพยายามบอก

“หนีเหวอ ผมต้องหนีอะไร” เด็กหนุ่มกระซิบถาม แต่พวกนั้นต้อง
ตะโกนสุดเสียง

“เจ้ากำลังจะโดนขายนะ!”

“นางนั้นเป็นปีศาจ!”

สิ้นเสียงนั้น...พื้นไม้ขัดเงาที่เด็กหนุ่มนั่งชันเข่าอยู่ก็ทรุดโครมจนเขา
เกือบตกลงไปในแม่น้ำ กระทั่งลมแสนสวยทั้งหลายเปลี่ยนกลับไปเป็นบ้าน
ปวยโล่ลัดดาที่เขาเห็นในแวบแรก เรือคอนโดลัสสีน้ำตาลทองก็บิดตัว
อย่างรุนแรง ไม้ดีดซ้ายดีดขวากลายเป็นเรือหน้าตาพิกลพิการที่เขาเห็น
ในครั้งแรก สุพจน์ที่อยู่ในอารมณ์ตกใจกระโดดถอยไปเหยียบบนซากไม้ของ
ท่าเรือ โครงกระดูกที่อยู่บนหลังคาเรือปีศาจลำนั้นลั่นอย่างแรงจนเรือ
ทั้งลำโคลง พยายามปลงเสียงให้เขาได้ยิน

“ห...หะ...หนี...”

นี่เองที่เรือพยายามบอกเขาตั้งแต่ตอนนั้น สุพจน์สะดุ้งหันมอง
ไปทางด้านในของบ้าน สาวเอลฟ์แสนสวยหายไปแล้ว เหลือแต่ร่างที่สวม
ชุดคลุมสีดำขาดลุ่ย ใบหน้าที่มีจะงอยปากแหลมเหมือนอิกายีนออกมา
จากใต้ผ้าคลุมศีรษะ สองมือของมันกลายเป็นกรงเล็บ ปีศาจร้ายค่อมตัว
ลนกลานสีขาแล้วตะกุกพ่นตรงมาที่เขาทันที

“ไม่ต้องให้ใครพูดซ้ำ เด็กหนุ่มกระโดดม้วนหลังท่าซัมเมอร์ซอลด์

ลงไปใต้น้ำ ตัวเขาดำดิ่งลงไปประมาณหนึ่งเมตรและกลั้นหายใจโดยสัญชาตญาณ แต่ก็รู้ตัวในวินาทีต่อมาว่าตนหายใจใต้น้ำได้ เขาแหงนหน้ามองผิวน้ำที่อยู่เบื้องบน เจ้าปีศาจนั้นจุ่มหน้าที่เหมือนนีกาลงมามองเขา

สุพจน์ตื่นเต็มที่แล้ว เขากวาดน้ำด้วยแขนทั้งสองข้าง ส่งตัวเองพุ่งไปในทิศตรงกันข้ามกับปีศาจตัวนั้น เด็กหนุ่มตะกายได้น้ำอยู่หลายเมตร จนสามารถโผล่พ้นผิวน้ำได้ เขาจ้วงน้ำสลับแขน ตีเข้ากับน้ำอย่างมีอาชีพ แม้จะใสรองเท้าผ้าใบอยู่ก็ตาม

แต่มนุษย์ใต้น้ำหรือจะไวส์เร็ว เขาเหลียวหลังกลับไปมอง และเห็นปีศาจนั้นพายเรือไล่หลังเขามาอย่างรวดเร็ว สุพจน์ที่กำลังแตกตื่นไม่รู้จะหนีไปทางไหน จนกระทั่งเขาก็ล้มลงมองใต้เท้าของตัวเอง และเห็นหางอันยาวเหยียดของปลาสีน้ำเงินสดตัวหนึ่ง

“เออละวะ” เด็กหนุ่มดำลงไปใต้ผิวน้ำแล้วคว้าครีบล้างของปลาตัวนั้นเอาไว้ มันสะดุ้งจนบิดตัวหันมามองเขา

“อะไรของแก มนุษย์!” ปลาตะคอก เป็นปกติสุพจน์คงตกใจที่ปลาพูดได้ แต่สำหรับตอนนี้เรื่องนี้ธรรมดาไปแล้ว

“ช่วยผมด้วย ผมโดนไล่ฆ่า!” สุพจน์พูดใต้น้ำแล้วชี้มือกลับขึ้นไป ที่เรือสีดำด้านบน

“ไอ้พวกปีศาจ” ปลาสีน้ำเงินสบถหยาบคำหนึ่ง “แกเอากลูข้าไปขาย คราวนี้ข้าจะฆ่าแกให้ได้!”

ปลาสีน้ำเงินสะบัดสุพจน์กระเด็นไปเล็กน้อยก่อนจะว่ายขึ้นด้านบน แล้วดับเครื่องชนท้องเรือของปีศาจ ใช้หางตีข้างลำเรืออย่างก้าวร้าว สุพจน์อิงไปเล็กน้อย

ถึงจะ...ผิดจากที่คิดไว้เล็กน้อย แต่ก็ดี

เด็กหนุ่มว่ายขึ้นสู่ผิวน้ำ แล้วรีบจ้วงว่ายน้ำพาตัวเองหนีออกห่างจากการต่อสูระหว่างปลากับปีศาจให้ไกลที่สุด เขาวายเข้าไปหาเรือเล็กลำ

หนึ่งแล้วคว่ำกราบเรือเอาไว้ ผู้โดยสารบนเรือนั้นเป็นผู้หญิงสามคนที่มีผิวเป็นน้ำแข็ง

“ช่วยด้วย! ผมโดนไล่ล่ามา!” เขาบอกอย่างตื่นตระหนก ผู้หญิงพวกนั้นยื่นมือเข้ามาหาแล้วปิดมือเขาออกจากเรือ “เดี๋ยวสิ...”

“ข้าเกลียดมนุษย์ที่สุดเลย รู้ไว้!” ผู้หญิงคนหนึ่งพูด ส่วนอีกสองคนระดมปาเหรียญทองแดงหนักๆ ใส่เขา สุปจน์ต้องยกแขนขึ้นปกป้อง แล้วว่ายหนีออกไปโดยที่เขาไม่เข้าใจว่าอะไรคือการเกลียดมนุษย์

เด็กหนุ่มบ่ายหน้าไปทางเรืออีกลำ แต่คราวนี้หนักกว่า พวกนั้นพายเรือหนีออกไปอย่างรีบร้อน เร็วแรงของสุพจน์เหลือน้อยเต็มที เขาเริ่มสิ้นหวังกับการไล่กวดเรือลำอื่นๆ ไม่กี่นาทีหลังจากที่อยู่ในน้ำ บริเวณรอบตัวเขาก็ไม่มีเรือลำไหนเฉียดเข้าใกล้เลย

ทำไมแล้งน้ำใจกันขนาดนี้...

เขาเหนื่อย กล้ามเนื้อทุกส่วนตึงตึง หัวใจเต้นแรงจนเหมือนจะฉีกขาดในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง เขาว่ายน้ำต่อไปไม่ไหวแล้ว แค่นึกถึงตัวบนผิวน้ำยังเป็นเรื่องยากสำหรับเขา เด็กหนุ่มเหลือवलหลังกลับไปยังทิศที่เขาจากมา...

“ไม่นะ...ลุงปลานั้น...” สุปจน์ครางอย่างเจ็บปวด เรือสีดำนั่นแล่นมาทางเขา ไม่มีวีแววของปลาสีน้ำเงินตัวนั้น เกิดอะไรขึ้น...

ถึงจะอยากรู้ชะตากรรมของปลาตัวนั้น แต่เขาต้องสนใจตัวเองก่อน สุปจน์ว่ายน้ำอย่างอ่อนล้า เขาพาตัวเองเคลื่อนที่ไปได้ไม่ถึงหนึ่งเมตรในตอนที่เราของปีศาจไล่เข้ามาทัน กราบเรือนั้นชนหลังเขาอย่างแรง จนเด็กหนุ่มแทบจะจมลงไปได้ลำเรือ แต่ทรงเล็บอันแข็งแรงของเจ้าของเรือก็คว้าคอเขาขึ้นมา มันกระชากเขาโยนลงไปในเรือ

“ที่นี้เธอก็หนีไปไหนไม่พ้นแล้วนะจ๊ะ มาเป็นของของข้าซะดีกว่า” ปากอีกานั้นพูดเสียงแหลมน่ารังเกียจ มันคว้าข้อเท้าเขาขึ้นมาด้วย

เร็ววามหาศาล สุพจน์ใช้เท้าอีกข้างถีบไปที่หัวของมัน แต่มันหลบได้ แล้วกดขาทั้งสองข้างของเขาไว้เพื่อล่อมโซ่ “ถ้าอาละวาดมากนักแม่จะจับล็อกเนื้อให้เหลือแต่โครงกระดูกซะเลย!”

นี่เป็นที่มาของโครงกระดูกบนหลังคาเรือสินะ

“ใครจะยอมวะ!” สุพจน์ยอมเจ็บดีกว่าไม่สู้ เขาพยายามจะชกมัน แต่เจ้าปีศาจรวดเร็วกว่า มันเหวี่ยงโซ่เส้นใหญ่ฟาดมาที่คอของเขา น้ำหนักของโซ่ทำเด็กหนุ่มหงายลงไปกับพื้นเร็ว กว่าเขาจะตั้งตัวได้ขาทั้งสองก็ถูกล่อมโซ่ไปเรียบร้อยแล้ว

“อาละ เรากลับไปร้านของเรากันเถอะนะ” เจ้าปีศาจหัวเราะเหมือนเสียงนกร้องแกรกๆ แล้วคลานสี่ขาขึ้นไปจับไม้พายที่ทำยเรือเตรียมจะถ่อกลับไปที่บ้านป่วยหลังนั้น แต่ก่อนที่มันจะไปถึง...

โครม!

เรือโคลงอย่างรุนแรงจนโยนตัวสุพจน์ไปชนกราบเรืออีกด้าน ที่แรกเขานึกว่าเรือดี้อีกแล้ว แต่มันเกิดขึ้นเพราะมีเรืออีกลำหนึ่งชนที่กราบซ้ายของเรือปีศาจต่างหาก

“เอาคนของฉันคืนมา!” เสียงตวาดแหลมดังมาจากเรือที่พุ่งเข้าชนผู้หญิงคนหนึ่งลุกขึ้นจากที่นั่งของเธอ มือสองข้างกำแน่นอย่างโกรธจัด

เธอเป็นหญิงสาวที่มีเค้าหน้าสวยงาม แต่กลับดูทรุดโทรมเหมือนเพิ่งออกจากโรงพยาบาลมาใหม่ๆ ผมสีฟ้าสว่างใสเหมือนสายน้ำก็ยุ่งกระเชิงเล็กๆ มีเครื่องประดับหน้าตาเหมือนเกล็ดหิมะแวววาวบนศีรษะ ถัดลงมาบริเวณใบหูมีข้อโบไม้ดอกไม้ประดับอยู่บนปอยผม ใสสร้อยคล้ายรวงปะการังสีชมพู ดวงตาสีเขียวใบไม้ดูชุ่มหมอง ผิวขาวดุเหมือนผิวของทะเลทราย สวมชุดกระโปรงยาวกรอมเท้าสีเดียวกับเส้นผมคลุมไหล่ด้วยผ้าคลุมไหมพรมสีเทาหม่นหมอง เธอขมขื่นสีเทาในมือไปยังเจ้าปีศาจ

“ยังจะให้ฉันพูดซ้ำอีก อยากลองดีใช่ไหม!” เธอแผดเสียง

“อ้อ ใครจะไปสู้กับหล่อน” เจ้าปีศาจกระแทกไม้พายกับเรือของผู้หญิงผมสีฟ้าจนหญิงสาวล้มลงในท้องเรือของตน เรือนั้นเฉหลุดออกไปจากกราบเรือปีศาจ ก่อนมันจะพายหนีอย่างสุดกำลัง

“ตามไปเร็ว!” ผู้หญิงสีฟ้าบอกกับนายท้ายเรือของเธอ

สุพจน์ตะกายมาเกาะกราบเรือเพื่อมองไปด้านหลัง เรือเล็กของผู้หญิงสีฟ้าคนนั้นพายตามมาไม่ทัน เรือปีศาจลำนี้พุ่งไปได้เร็วกว่าที่เขาคิด เพียงไม่กี่นาทีผู้หญิงสีฟ้าคนนั้นก็ถูกทิ้งห่างไปไกล

“ช่วยผมด้วย!” สุพจน์ทำอะไรไม่ได้นอกจากส่งเสียงไปเท่านั้น แต่ในที่สุดเรือของผู้หญิงสีฟ้าก็แทบจะหายไปจากสายตาของเขา เด็กหนุ่มกักดันกรอด เขารู้สึกสมเพชตัวเองที่ดิ้นรนอะไรไม่ได้ จึงฝืนตัวพยายามลากโซ่ที่หนักอึ้งไปให้ถึงตัวเจ้าปีศาจ หวังจะแย่งไม้พาย

“มาไม่ถึงหรอกจ๊ะ ลีโอนาดो โซนันไม่ยอมปล่อยเธอมาง่ายๆหรอก” แม้อีกาหัวเราะอีกครั้ง เด็กหนุ่มสุดทนแล้ว จึงคว้าตะเกียงดวงหนึ่งขึ้นมาแล้วเขี่ยใส่ไม้มันเต็มแรง แต่เจ้าปีศาจก็หลบได้อีก

“จึ๊ๆๆ แรงมนุษย์นี่มันน้อยจริงๆ” มันถอนใจพลางโบกนิ้วไปมาอย่างไม่ถือสา สุพจน์ยังโกรธเข้าไปอีก

“แก...”

แต่ในระหว่างที่เขากำลังหาทางต่อสู้อยู่นั้น ก็มีเสียงอะไรบางอย่างดังเข้ามาในโสตประสาท...

ฮุ่ย ฮุ่ย ฮุ่ย

ฟังดูเหมือนเสียงคนจำนวนหนึ่งกำลังส่งเสียงฮึดๆ พร้อมๆ กัน...

ฮุ่ย ฮุ่ย ฮุ่ย ฮุ่ย

เสียงดังขึ้นเรื่อยๆ ด้วย...

ฮุ่ย ฮุ่ย ฮุ่ย ฮุ่ย ฮุ่ย ฮุ่ย

นางปีศาจรู้สึกตัวแล้วเช่นกัน มันหันหลังกลับไปมองต้นเสียง ก่อนจะร้องด้วยความตกใจป็นตื่นกลัว “อี!”

ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย!

สุพจน์ได้เห็นต้นเสียงแล้ว มันมาจากเรือลำหนึ่งที่หน้าตาคัลลยเรือยาว มีฝีพายเป็นมนุษย์กึ่งที่มีแขนเป็นใบพายขนาดใหญ่ นั่งคู่กันเรียงตลอดลำเรือลึกลับคู่ พวกเขาส่งเสียงร้อง ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ตามจังหวะที่จ้วงกล้ำมแข็งแรงลงกับสายน้ำอย่างพร้อมเพรียงกัน เรือของพวกเขาพุ่งมาด้วยความเร็วระดับเรือยาวโอลิมปิกทีมชาติ

แถมคนที่นั่งอยู่ที่หัวเรือก็ไม่ใช่ใครอื่น นอกจากสาวผมสีฟ้าคนนั้น เธอชี้ร่มมาที่เรือปีศาจ

“พุงชนเลย!”

เป็นภาพที่น่ากลัวมากสำหรับคนที่อยู่บนเรือที่กำลังจะโดนพุงชนด้วยสิ่งนั้น...

ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย! ฮุ่ย!

สุพจน์ทิ้งตัวลงกับท้องเรือ สองแขนยกขึ้นปกป้องหัวในวินาทีที่เรือหางยาวของมนุษย์กึ่งพุงเข้าชนเรือ เรือลำนี้สั้นอย่างรุนแรง เจ้าปีศาจกระเด็นตกลงไปในน้ำ ท้ายเรือแตกละเอียด ขณะที่หัวเรือของเรือยาวผ่าเข้ามาในตัวเรือ น้ำทะเลลึกเข้ามาค่อนลำ เด็กหนุ่มขอบใจเจ้าเรือดำที่บาดเจ็บขนาดนี้แล้วมันก็ยังไม่วาง

สุพจน์หอบหายใจ ความตื่นกลัวเล็กๆ ประดังเข้ามา เขากัดตัวขึ้นนั่งพลางคิดว่าหากแก้ไขออกไม่ได้ เขาต้องจมไปกับเรือแน่นอน แต่ถึงจะพยายามแกะโซ่ที่ขาคือกอย่างไรมันก็ไม่มีท่าทางว่าจะหลุดแม้แต่น้อย

สาวสีฟ้าที่มากับเรือยี่สิบฝีพายรีบกระโดดลงมาในตัวเรือและเดินลุยน้ำตรงมาพุงตัวเขาขึ้น

“เจ็บตรงไหนไหม” เธอถามอย่างรีบร้อน “ซินี่ต้องให้คนที่ทำเป็น

แกะให้ มากับฉันก่อน”

“ครับ” เด็กหนุ่มตอบเสียงพรว่ เขาต้องกระโดดขาคุ้โดยมีผู้หญิงสี่ห้าคอยช่วยพยุง พวกเขาเกือบไปถึงเรือยาวของมนุษย์กึ่งแล้ว แต่เรือก็โคลงอีกครั้งพร้อมกับเสียงตะกุกกรงเล็บ

“จะเอาเขาไปไม่ได้นะ! เขาเป็นของข้าแล้ว!” เสียงแหลมนำมา ก่อนตัว เจ้าปีศาจตะกายกลับขึ้นมานบนเรือของมันอีกครั้ง หญิงสี่ห้าผลักสุพจน์ไปที่ด้านหลังของตน

“เขาเป็นมนุษย์ของฉัน ฉันไปยกให้เธอเมื่อไหร่” หล่อนถามเสียงแข็ง สุพจน์อดคิดไม่ได้ว่า ‘อั่งสิทธิในตัวผมมันใหญ่เลยนะ’

“เขาทำสัญญากับข้าอย่างถูกต้องแล้ว ข้าไม่ได้หลอกเขามาซักหน่อย”

“เธอต้องหลอกเขาแน่ๆ ฉันไม่เชื่อว่าเขาจะเซ็นสัญญาทั้งที่รู้เรื่องที่เขาจะขายเขาเป็นทาสอยู่แล้ว” หญิงสี่ห้าพูดพลางกระแทกปลายร่มลงพื้นอย่างขมขำวัญ

“เราเซ็นสัญญากันแล้วนะ” นางปีศาจพูดพร้อมกับกรีดนิ้วที่มีเล็บยาวของมันไปมา หญิงสี่ฟ้าสะบัดหน้ามามองสุพจน์เพื่อคาดคั้นเขาทางสายตา

“อะ...ผมไม่ได้เขียนอะไรเลยนะ ไม่ได้เซ็นอะไรเลย” สุพจน์รีบส่ายหน้าอย่างแรง แต่กระดาดแผ่นหนึ่งถูกนางปีศาจยื่นมาแทบชิดปลายจมูกของหญิงสี่ฟ้า หญิงสาวกระซอกมันมาอย่างใส่อารมณ์ ก่อนจะกวาดสายตาอ่านอย่างรวดเร็ว

เมื่ออ่านไปได้ครู่หนึ่ง เธอก็ใช้ศอกกระทุ้งสุพจน์และถามด้วยเสียงเคียดจัด “นี่อย่าบอกนะว่าไปเกี่ยวก้อยกับมัน”

เด็กหนุ่มนิ่งคิดไป ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ “รู้สิสิว่าจะ...ใช่...”

“แค่นั้นก็ทำให้สัญญามีผลแล้ว...เฮ้อ...ใครสั่งใครสอนให้บอกชื่อ

กับปีศาจกัน” น้ำเสียงของเธอแผ่วลงอย่างจวนหนทาง สุพจน์รู้สึกเหมือนโดนมีดเสียบที่กลางอก ความกลัวผุดเข้ามาในอกของเธอ เขาเฝ้ามองหญิงสีฟ้าอ่านใบสัญญาอันอย่างเงียบๆ ได้แต่คาดหวังอย่างลมๆ แล้งๆ ว่าเธอจะช่วยเขาได้

“สัญญานี้มันถูกต้องทุกอย่าง ข้าไม่ได้บังคับให้เขาเซ็นเลยนะ เขายินดีตกลงกับสัญญานี้เอง” นางปีศาจหัวเราะคักๆ

“แต่ที่เราสัญญากัน ผมต้องได้แรงบันดาลใจก่อน ผมถึงต้องจ่ายนี่!” สุพจน์ตะแบงเสียง

“สัญญามันไม่ได้เขียนแบบนั้น มันระบุว่าเธอต้องจ่ายทันทีที่ตัวเธอมาถึงตลาดแห่งนี้” หญิงสีฟ้าถอนหายใจเสียงแห้ง เธอกัดริมฝีปากและขมวดคิ้ว จนเมื่อสายตาของเธอไล่มาถึงท้ายกระดาศ “...สิโอนาโด ดิคาปริโอ”

“อะไร?” เด็กหนุ่มเลิกคิ้ว หญิงสีฟ้ามองหน้าเขาด้วยสีหน้าเหยเกทันที “เออ ไซ้ ตอนนั้นผมพูดเล่น ผมไม่ได้ซีอยู่นี้”

นางปีศาจนิ่งมึนไป มันยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น หญิงสีฟ้าอ่านสัญญาจนจบก่อนจะยิ้มมุมปาก และร่อนกระดาศแผ่นนั้นกลับไป “สัญญาเป็นโมฆะ”

“อะไร!” นางปีศาจรับสัญญามา พลิกซ้ายพลิกขวาแล้วก็กรีดเสียงกราดเกรี้ยว “มันจะเป็นโมฆะได้อย่างไร!”

“เขาไม่ได้ซีอยู่นั้น” หญิงสีฟ้ายกมือขึ้นเชยคางตัวเองพร้อมกับหัวเราะเสียงใส “บอกเขาสิว่าซีอยู่นั้นไม่ใช่ชื่อของเธอนะ”

“นั่นไม่ใช่ชื่อผม ผมชื่อสุ...”

หญิงสีฟ้ากระทุ้งท้องเด็กหนุ่มก่อนที่จะพาจะพูดจ้อจบ “อย่าไปบอกเขา ห้ามบอกชื่อตัวเองกับปีศาจนะ”

นางปีศาจตัวสั่นเพิ่มความโกรธ มันฉีกกระดาศเป็นชิ้นเล็ก

ขึ้นน้อยด้วยกรงเล็บ ก่อนจะกระโจนเข้าใส่หญิงสีฟ้า แต่หญิงสาวตัวร่มขึ้นด้วยมือเดียวสับกลางหน้าผากของนางกากจันร่างของมันหมุนคว้างกลางอากาศ แล้วกระแทกพื้นเรือโครมใหญ่

“ไล่หัวไป ไม่งั้นฉันจะพังเรือของเธอด้วยชะเลย” หญิงสีฟ้าบอกพร้อมกับผลักสุพจน์ขึ้นบนหัวของเรือยาว ก่อนที่ตัวเธอจะก้าวตามขึ้นมา พวกเขาต้องเบียดกันบนที่แคบๆ บริเวณหัวเรือ

กึ่งที่อยู่บริเวณหัวเรือกระซิบเป็นเสียงพอดๆ แต่พอจะจับความได้ว่า “กลับกันแล้วไซ้ไหม”

“ยังคะ เราจะรอผู้ดูแลก่อน” หญิงสีฟ้าบอกพลางวางมือลงบนหัวสุพจน์ เหมือนกลัวว่าเขาจะถูกดึงหายไปไหน

สุพจน์ยังหายใจได้ไม่ทั่วท้อง ผู้ดูแลกลุ่มเล็กๆ ก็ลอยเลียบผิวน้ำเข้ามาล้อมเรือของปีศาจ คนหนึ่งตรงมายังเรือกึ่งของพวกเขา

“สวัสดิ์ ท่านป้า” ผู้ดูแลโค้งทักทาย พวกเขาดูคล้ายผู้ตรวจสอบมาก เว้นแต่สวมหน้ากากปิดแค่ครึ่งบนของใบหน้า หญิงสีฟ้าถอนสายบัวตอบ “ก่อเรื่องอีกแล้วนะครับ”

สุพจน์ออกจะแปลกใจที่เธอถูกเรียกด้วยสรรพนามสูงอายุนั้น ทั้งที่ไม่น่าจะอายุเกินสามสิบปีเลย...

“ต้องขอร้องจริงๆ ค่ะ ข้ายังมือไม่อยู่ทุกที” หญิงสีฟ้าบอกพร้อมกับชวนร่มไต่ด้านหลังของตัวเอง

“ท่านต้องหัดไว้ใจผู้ดูแลบ้างนะ ท่านจัดการเองที่เรือเรื่องใหญ่ทุกครั้งเลย” ผู้ดูแลถอนหายใจ ระหว่างนั้นชายสวมหน้ากากคนอื่น ๆ ก็เข้าไปรุมจับเจ้าปีศาจออกมา ขณะเดียวกันสุพจน์ก็สังเกตว่าในมือของผู้ดูแลข้างหนึ่งมีลูกแก้วขนาดพอมือที่ใสลงปลาสน้ำเงินตัวนั้นเอาไว้...เด็กหนุ่มคิดว่าลูกปลาคงจะปลอดภัยแล้ว ส่วนหญิงสีฟานั้นไม่ได้ใส่ใจเป็นพิเศษราวกับชินกับภาพแบบนี้แล้ว

“พร้อมจะไปให้ปากคำเลยรีเปลา” ผู้ดูแลคนเดิมถามขึ้นอีก

“หยวนๆ หน้อยได้ไหมคะ ข้าต้องดูแลเด็กคนนี้” หญิงสีฟ้าพูดพลางผายมือมาทางสุพจน์

“อีกแล้วนะครับ ท่านป้า” ผู้ดูแลพูดเสียงต่ำ

“การสอบสวนกินเวลานานทุกครึ่งเลย ขอร้องละค่ะ ข้าจะจ่ายค่าประกันตัวไว้ก่อน แล้วค่อยคุยกันอีกทีได้ไหม นะคะ” หญิงสีฟ้ากุมมือขอร้อง

พวกเขาเจรจาต่อรองกันอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดฝ่ายคุณป้าสีฟ้าก็ชนะ เธอจัดการจ่ายค่าประกันตัวเองด้วยไข่มุกสีทองเม็ดหนึ่งและยังรบกวนให้ผู้ดูแลตัดโซ่ที่ขำให้สุพจน์ หลังจากนั้นกลุ่มของผู้ดูแลก็ขอตัวออกไปปล่อยพวกเขาเอาไว้

เรือกึ่งพาสพจน์และหญิงสีฟ้าออกมาสักระยะก็ถึงจุดที่มีน้ำพุขึ้นมาจากผิวน้ำ

ที่ด้านข้างของน้ำพุ นั้น มีเรือคอนโดลาอีกลำหนึ่งจอดรออยู่ มันคือเรือลำแรกที่หญิงสีฟ้านั่งในตอนที่เราเข้ามาช่วยสุพจน์ครั้งแรก เรือยาวของกึ่งพายเข้าไปเทียบข้างๆ เพื่อให้หญิงสีฟ้ากับสุพจน์ขึ้นไปบนเรือลำนั้นแทน

หญิงสีฟ้าสำรวจจนแน่ใจว่าเธอไม่ลืมอะไรไว้บนเรือกึ่งแล้ว “ต้องขอบคุณที่ให้ความช่วยเหลือนะคะ” เธอโค้งหัวให้มนุษย์กึ่งอย่างอ่อนหวาน สุพจน์รีบยกมือไหว้ขอบคุณเช่นกัน “ค่าเสียหายของเรือคุณ จะจ่ายให้ทีหลังนะคะ”

“ไม่ต้องคิดมาก ท่านช่วยพระแม่ของเราไว้หลายครั้งแล้ว ถือว่าได้ตอบแทนกันดีกว่า” มนุษย์กึ่งส่งเสียงพอดๆ เป็นคำตอบ หญิงสีฟ้าจึงยิ้มและโค้งให้อีกครั้ง “แล้วไว้พบกันใหม่ ท่านหญิง”

“เช่นกันค่ะ” หญิงสีฟ้าตอบกลับและเฝ้าส่งจนเรือกึ่งพายออกไป

ได้ไกลพอแล้ว เธอจึงหันมาพูดกับคนพายเรือของเธอ “ต้องขอโทษนะคะ ที่ต้องให้มารอรับตรงนี้”

“ไม่เป็นไรท่านหญิง ข้ายังฟังเรื่องของเตมูจินไม่จบ จะปล่อยให้ท่านนั่งเรือลำอื่นไปไม่ได้หรอก” คนพายเรือยิ้ม

หญิงสีฟ้าหัวเราะ “เข้าใจแล้ว คงจะชอบเรื่องนี้มากสินะคะ มันยาวมากเลยนะ คงจะพอให้เข้าไปได้ทั่วทั้งแม่น้ำนะ”

“ได้แน่นอน” คนพายเรือตอบ และเริ่มจ้วงพาย

“เอาละนะ เมื่อกี้ข้าเล่าถึงไหนแล้วคะ” หญิงสีฟ้าถาม

“ถึงตอนที่เตมูจินไปขอรับรองของเขา”

“อ้อ ใช่แล้ว แล้วหลังจากนั้นนะ” หญิงสีฟ้าเล่าเรื่องของเตมูจินให้คนพายเรือฟังต่อจากตอนที่แล้ว ส่วนสุพจน์นั้นได้แต่นั่งเงิบๆ

ยามไม่มีภัย หญิงสีฟ้าดูอ่อนโยนลงมาก...ที่จริงแล้วสุพจน์ก็อยากจะพูดคุยกับเธอบ้างแต่เขาไม่อยู่ในอารมณ์นั้น เขายังไม่หายตกใจจากเรื่องเมื่อครู่ ยิ่งไปกว่านั้นคือเขาเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าตัวเองกำลังฝันอยู่ แม้ว่าเรื่องรอบตัวจะเหลือเชื่อแค่ไหนก็ตาม ตอนนี้เขาเหนื่อยล้าจนไม่คิดว่าตัวเองกำลังหลับอยู่บนรถเมล์แล้ว เว้นแต่รถเมล์จะคว่ำแล้วเขาก็ยังไม่ตื่น

เขาต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่าจะมีสติพอที่จะพูดคุย

“คือว่า...” เขาเกริ่น “ที่นี่ที่ไหนครับ”

“ตลาดนัดดวงดาวไง” หญิงสีฟ้าตอบ ก่อนหันไปทำสัญญาณมือกับนายท้ายเรือว่า “ขอพักการเล่าซักครู่ละคะ” “ที่ที่ทุกสรรพสิ่งแวะเวียนเข้ามาซื้อขายทุกสิ่งทุกอย่าง”

“ถามจริงๆ นะ ผมจะได้กลับบ้านไหม” เขาถามคำถามที่อยากรู้ที่สุด

“ฉันต้องส่งเธอกลับบ้านอยู่แล้ว เธอนี้เป็นภาระขึ้นโตของฉันเลยนะ” หญิงสีฟ้าตอบ เมื่อพูดคุยกับเด็กหนุ่มแล้ว ท่าทีของหญิงสีฟ้าแข็งกระด้างขึ้น คำพูดคำจาก็ไม่ค่อยรักษาน้ำใจกันเท่าไร

“ฉันขอขอบคุณล่วงหน้าก่อนเลย” สุพจน์ยกมือไหว้ หญิงสีฟ้าก็โบกมือปرامให้เขาลดมือที่พนมอยู่ลง “คุณไม่คิดค่าตอบแทนอะไรใช่ไหม”

“ถึงฉันคิดเธอก็ไม่มีอะไรจะจ่ายฉันหรอก” เธอตอบ ก่อนจะทำเอวท่าทางข้งอง “แล้วทำอ้อทำไหนกัน...หือ? ถึงได้โดนปีศาจหลอกมา”

“ผม...จำไม่ค่อยได้ ผมคิดว่าผมกำลังหลับบนรถเมล์...พอตื่น ผมก็ลงจากรถ แล้วผมก็มาโผล่ที่โเบี๊วเรือแปลกๆ...เสร็จแล้วเรือสีดำๆ นั้นก็มารับผม” สุพจน์เล่าคร่าวๆ เขาไม่อยากลงรายละเอียดนักเพราะรู้สึกอับอายที่โดนหลอกมา ทั้งที่เจ้าปีศาจนั้นไม่ได้ฉลาดมากมายเลย มันยังเชื่อจณินาที่สุดท้ายด้วยซ้ำว่าเขาชื่อเหมือนดาราสอลลี้ดุด

“เอาเถอะนะ คราวหน้าอย่าให้โดนหลอกมาอีก ถ้าฉันช่วยไม่ทันเธอกลายเป็นโครงกระดูกไปแล้ว” หญิงสีฟ้าถอนหายใจใส่อย่างเหนื่อยหน่าย สุพจน์อดรู้สึกผิดไม่ได้ที่ทำให้เธอลำบากมาช่วยเขา “แล้วมันเสนออะไรให้เธอล่ะ”

เด็กหนุ่มลำบากใจที่จะตอบ พอลึกว่านี่อาจจะเป็นเรื่องจริงแล้ว เขาก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าการมาหาชื่อ ‘แรงบันดาลใจ’ นั้นเป็นเรื่องงี่เง่าสิ้นดี “แรงบันดาลใจ...”

“ของแบบนี้ควรจะหาเองนะ” เธอตอบตามที่เขาคิดไว้พอดี พอดี เด็กหนุ่มนั่งเสียบพยายามจะไม่อารมณ์เสีย “แต่ถ้าอยากได้จริงๆ ละก็ จะแะหาให้เอาไหม”

“ไม่เป็นไร ผมควรจะหาเอง” เด็กหนุ่มตัดพ้อนิดๆ และคิดว่าควรจะคุยเรื่องอื่น “ว่าแต่คุณป้าชื่ออะไร” เขาเรียกหญิงสาวตามที่อยู่ดูแลเรียก แม้จะไม่เห็นว่าเธอแก่ขนาดนั้นเลยก็ตาม

“ฉันนะเธอ เธอก็ควรจะรู้จักฉันอยู่แล้วนี่...” หญิงสีฟ้ายังพูดไม่ทันจบ ก็มีเรือสีฟ้าข้างลำเล็กพายเข้ามาใกล้ หญิงสีฟ้าหันไปทักทายเจ้าของเรือสีขาวทันที “อ๋อ มาที่นี่ มาทางนี้เลย เป็นยังไงบ้างหลานรัก”

เจ้าของเรือสีขาวเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ผิวขาวหมดจด ผมสีเงินรวกับเส้นไหม ดวงตาสีเทาเป็นประกาย ใบหน้าของเธอกลมเล็ก ริมฝีปากเล็กบางสีชมพู มือไม่บอบบางน่าทะนุถนอม รอบคอของเธอล้อมด้วยปกเสื้อที่ดูคล้ายกับบุยุเมฆยามค่ำคืน สวมชุดกระโปรงบานๆ สีขาว เธอพายเรือเข้ามาใกล้จนจับกราบเรือของพวกเขาไว้ได้

“ได้โรคพืชสำหรับข้าวสาลีมาค่ะ แล้วก็ยังได้มดคันไฟชนิดใหม่มาด้วย” เด็กหญิงบอกพร้อมกับส่งกล่องที่ห่อด้วยหนังสัตว์ให้หญิงสีฟ้า

สุพจน์ทวนในใจอย่างฉงน ‘โรคพืชกับมดคันไฟ...’ พลังมองกล่องนั้นราวกับมันเป็นลูกกระเบิดก็มีปาน จากมุมมองของเขา กล่องนั้นดูธรรมดาเหมือนหลุดมาจากร้านขายของเก่าบริเวณตรอกท่าพระจันทร์ในกรุงเทพมหานคร แต่พอพูดว่ามีอะไรอยู่ข้างในแล้ว มันได้กลายเป็นอะไรบางอย่างที่น่ากลัวขึ้นมาทันที

ทำไมคนพวกนี้ถึงเดินถือสิ่งที่เรียกว่า ‘โรคพืชกับมดคันไฟ’ ไปไหนมาไหนได้...

ไม่สิ ที่สำคัญกว่าคือ พวกเขาเป็นอะไร...นอกจากปีศาจแล้วที่นี้มีอะไรอีก...

“แฮม” หญิงสีฟ้ารับกล่องระเบิด (สำหรับสุพจน์) มาด้วยความปลาบปลื้ม เธอเอื้อมมือไปลูบแก้มใสๆ ของเด็กหญิงสีเงินอย่างรักใคร่ “ทำได้ดีมากเลย เด็กดีของฉัน”

“ว่าแต่ว่า...” เด็กหญิงมองมายังสุพจน์ เธอหน้าบึ้งเล็กน้อย “เขาโดนหลอกมาอีกแล้วเธอคะ”

“มันเป็นประจําฉันละ เดี่ยวอาจจะต้องให้เธอพาไปส่งด้วย” หญิง

สีฟ้าบอก เมื่อเห็นสีหน้าไม่พอใจของหลานสาว เธอก็รีบใช้นิ้วชี้ขึ้นรดหัวคิ้วให้เด็กหญิง “รู้นะว่าคิดอะไรอยู่ ห้ามแก้มั่งเขาเด็ดขาดนะ รู้ไหม”

เด็กหญิงสีขาวยังไม่ตอบรับด้วยคำพูด แต่ทำเป็นพยักหน้าเล็กน้อย สุพจน์แอบคิดไม่ได้ว่าเขาอาจจะโดนเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ จับไปถ่วงน้ำหรือเปล่า...

“เมื่อชั่วโมงก่อนฉันเจอคุณดาวนายพราณค่ะ” เด็กหญิงสีขาวยบอก “เขาบอกว่ามีของที่คุณป้าต้องอยากได้ ก็เลยอยากให้คุณเป็นการส่วนตัวค่ะ เขารออยู่ที่ปลายของน้ำตกที่ไหลขึ้นนะค่ะ”

“ถึงกับออกมารอนอกเรือใหญ่ของตัวเองเลยงั้นหรอ” หญิงสีฟ้าทวน “คงจะเป็นของที่สำคัญมาก”

“ค่ะ เขาอยากให้คุณป้าดูจริงๆ” เด็กหญิงสีขาวยตอบ ก่อนจะมองมายังสุพจน์ “แต่ถ้าถ้าไหนๆ คุณป้าจะตระเวนหาซื้อของอีกนานละก็ ผাগเด็กคนนั้นไว้กับหนูก่อนก็ได้ค่ะ”

“แหม นั่นสินะ เขาก็ดูเหนื่อยมากแล้ว” หญิงสีฟ้าหันมาถามสุพจน์ “ให้เธอเลือกก็แล้วกันนะ อยากจะไปเที่ยวต่ออีกหน่อย หรือจะไปในอนพักบนเรือของหลานสาวของฉันจนกว่าจะถึงเวลากลับ”

สุพจน์ออกจะแปลกใจที่ได้รับสิทธิ์ในการเลือก เด็กหนุ่มอ้าอึ้งไปเล็กน้อย สำหรับเขาแล้วตอนนี้พอใจที่จะอยู่บนเรือกับหญิงสีฟ้า เพราะนอกจากเรื่องพูดจาทำร้ายจิตใจเล็กน้อยแล้ว เธอก็เป็นคนที่ใจดีมาก ส่วนแม่สาวน้อยสีขาวยุ้น ถึงดูผิวเผินจะทำทางบอบบางนัก แต่เขาสัมผัสได้ถึงความไม่ชอบใจอย่างรุนแรงที่หล่อนมีให้เขา

“ผมขอไปทัศนศึกษาต่อดีกว่า” เขาฝืนยิ้มเท่าที่จะทำได้

“ถ้าอย่างนั้น...เรานัดเจอกันอีกครั้งก็ได้ค่ะ อีกราวๆ สองชั่วโมง หนูจะพายเรือวนไปที่สวนหย่อม หนูจะไปรอที่นั่นดีไหม” เด็กหญิงสีขาวยเสนอ

“แบบนั้นก็แล้วกัน” คุณป้าตัดสินใจตรงจุดนี้ให้สุพจน์ เด็กหนุ่มก็ไม่ได้ขัดข้องอะไร เขาคิดว่าคงมีเหตุผลที่ทำให้เขาไม่ควรอยู่ที่นั่นนานนัก

อา...ใจจริงเขาอยากกลับบ้านตอนนี้เหมือนกัน แต่จากบทสนทนาแล้วเขาคิดว่ามันมีเงื่อนไขบางอย่างที่ทำให้เขากลับตอนนี้ไม่ได้ และตอนนี้เขาก็รู้สึกปลอดภัยแล้ว คงไม่จำเป็นต้องรีบร้อนมากนัก

ป้าหลานคุยกันต่ออีกสักครู่ ส่วนใหญ่เป็นการถามหาร้านรวงต่างๆ ก่อนที่เด็กหญิงสีขาวจะพายเรือของเธอออกไป

“ผมถามอะไรหน่อยสิ” สุพจน์เอ่ยขึ้น ขณะที่เรือล่องผ่านช่องว่างระหว่างเรือแบบชาวไวกิงขนาดประมาณสามสิบฝีพายสีขาวสะอาด กับเรือที่ตีกรอบด้วยเสาหินและมีพื้นที่ตรงกลางลำเรือเป็นสวนสมุนไพร “คนที่นี่...เป็นอะไร แล้วเป็นใครหรืออะ”

“แหม...อธิบายยากจังเลยนะ” หญิงสีฟ้ายกนิ้วขึ้นแตะคาง “เรียกได้ว่า มนุษย์โลกธรรมดาอย่างเธอละ มีอยู่ที่นี่น้อยมากๆ...อะ ก็มีพวกพ่อมดแม่มดเดินทางมาได้เองบ้างอยู่หรอก แต่ในยุคปัจจุบันโลกของเราก็มีคนพวกนั้นอยู่น้อยแล้วไซ้ไหม”

“แล้วคนที่เหลือล่ะอะ อย่างคุณป้า?”

“เป็น ‘ดาว’ น่ะ” หญิงสีฟ้าตอบพร้อมกับวางมือลงบนอกของตน พอสุพจน์ชี้ไปที่คนพายเรือของเขา คุณป้าก็รีบโบกมือ “ไม่ใช่ๆ เขาเป็นประชากรของกลุ่มดาวอาร์โก ชาวดาวอาร์โกทำกิจการเรือเช่าในตลาดนัดแห่งนี้นะ ใครที่ไม่มีเรือมาเองจะต้องเช่าเรือจากพวกเขา ฉันเองก็เหมือนกัน แต่ต้องจ่ายค่าเช่าเป็นเรื่องเล่า ใครที่เล่าเรื่องไม่เก่งก็ลำบากกันหน่อยละ แต่สำหรับฉันนะไม่มีปัญหาหรอก เรื่องที่โลกนั้นมีให้เล่าเยอะแยะเป็นภูเขาเลากา จริงไหม” หล่อนพูดอย่างนุ่มนวล

“ดาวที่ว่าคือยังไงอะ ผมไม่ค่อยเข้าใจ...แต่เรื่องประชากรของดาวผมเข้าใจนะ อย่างผมเรียกว่าเป็นประชากรของดาว ‘โลก’ ถูกไหม”

สุพจน์กล่าวเสริม

“ใช่ เธอคือประชากรของดาวโลก” คุณป้าสีฟ้าจิ้มนิ้วที่อกสุพจน์ “ส่วนฉันก็คือ ‘อวตาร’ ของดาวดวงหนึ่ง...หลานสาวของฉันนะ ถ้านับตามหลักวิทยาศาสตร์ที่พวกมนุษย์คิดขึ้น หลานของฉันก็นับเป็นดาวบริวารของฉัน ส่วนตัวฉันก็เป็นดาวบริวารของพ่อฉัน เข้าใจใช่ไหม”

“ประมาณว่า...พ่อคุณอาจจะเป็นดวงอาทิตย์ ส่วนคุณก็เป็นดาวบริวารของดวงอาทิตย์ ก็เลยเป็นลูก?” สุพจน์ทวนถามอีกครั้ง หญิงสีฟ้าพยักหน้า

“ถูกต้อง” เธอบอกก่อนจะชี้ไปที่เรือแก้วที่อยู่ทางขวา เรือลำนั้นวิจิตรงดงาม สร้างขึ้นจากคริสตัลใสเหมือนมีธารน้ำแข็งแช่อยู่ภายใน ใบเรือสีขาวกระจ่างใสมีตรารูปเกล็ดหิมะขนาดมหึมาสีครามประทับอยู่ไม่พายน้ำแข็งจัดขึ้นจากน้ำอย่างพร้อมเพรียงและจ้วดยาวอย่างเนบซ้า “เช่นเรือลำนั้นก็มาจากดาวดวงอื่นที่ไม่ได้อยู่ในระบบสุริยะของเธอ อาจจะอยู่ไกลจนมนุษย์ไม่รู้จักรือชื่อด้วยซ้ำ เราเรียกเขาว่าชาวดาวหิมะ”

สุพจน์ไม่ทันได้ตอบรับเพราะมัวแต่จับจ้องผู้คนบนเรือ เขาเห็นเด็กหญิงที่มีผิวและเส้นผมสีขาวสว่างกำลังมองตอบเขาจากบนกราบเรือของเรือหิมะ เธอเองก็คงมองเขาเหมือนเขาเป็นของแปลกสำหรับเธอ เหมือนที่เธอเป็นของแปลกสำหรับเขา

“นั่นก็ด้วยเธออะ” สุพจน์ชี้ไปยังเรือสวนสมุนไพรร้างๆ เขาเพิ่งสังเกตเห็นเดี๋ยวนั้นเองว่ามันมีกระท่อมอยู่บนเรือด้วย

“เขามาจากดาวอีกดวง แต่ฉันไม่ค่อยได้คุยกับเขานะ รู้เรื่องเขาไม่มากหรอก” คุณป้าตอบ “บนแม่น้ำนี้มีทั้งดาว ทั้งสิ่งมีชีวิตจากดาว บางทีก็มีสิ่งแปลกประหลาดอย่างหลุมดำ หรือเจ้าแม่มารุ่นเนบิวลาด้วยแต่นานๆ จะเจอซักครั้งหนึ่ง...อ่า เทพ ปีศาจ หรือกระทั่งพระเจ้าของบางที่ก็แวะมาที่นี้บ่อยๆ ด้วยเหมือนกัน บางทีก็มีตัวที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร...

แต่อย่าใส่ใจเลย”

“นี่มันจุดสังสรรค์อะไรกันนี่...” สุพจน์อุทานด้วยความตื่นตาตื่นใจ
ที่มีอะไรให้เขาตกใจไม่รู้จบ

“ก็ขึ้นชื่อว่าตลาดนัด เราก็มาที่นี้กันเพื่อแลกเปลี่ยนซื้อของ ส่วน
จะจ่ายด้วยอะไรนั้นก็แล้วแต่จะตกลงกันทั้งสองฝ่าย เธอจะจ่ายเป็นเงิน
บาทของประเทศไทยก็ได้ ถ้าผู้ชายเขายอมรับนะ” คุณป้าตอบขณะที่
สายตาของสุพจน์จับจ้องไปด้านหน้า “และจริงๆ แล้วฉันก็ยังไม่รู้เลยว่า
อะไรที่ไม่มีขายที่นี้ ที่นี้มีทุกอย่าง...ทุกอย่างที่มนุษย์ธรรมดาอย่างเธอไม่
คิดว่ามันสามารถขายได้ เพราะฉะนั้นเรื่องแรงบันดาลใจของเธอก็เชื่อว่า
มันจะหาไม่ได้”

“อะ...” หูของสุพจน์ยังฟังอยู่นะ แต่สายตาของเขากำลังมอง
กำแพงน้ำขนาดมหึมาที่ขวางอยู่กลางลำน้ำ เมื่อกวาดสายตาดูดีๆ แล้ว
เขาถึงได้รู้ว่าแท้จริงมันคือน้ำตกต่างหาก น้ำตกที่ใหญ่ ใหญ่มากๆ ใหญ่
จนเขามองไม่เห็นว่ามันกว้างเท่าไร เพราะมันแผ่ออกไปทั้งสองข้างจนลับ
หายไปจากสายตา ยิ่งไปกว่านั้นด้านบนของน้ำตกก็ยังสูงขึ้นไปอีก เขา
ประมาณจากสายตาแล้วมันน่าจะมีสักหกชั้นละมัง “นั่นอะไร”

คุณป้าคนสวยเลิกคิ้ว ก่อนจะหันไปมองด้านหน้าของตน สุพจน์
คาดหวังว่าห่อล่อนจะตกใจเหมือนกับที่เขาเป็น แต่กลับกัน เธอจัดทำนั่ง
ของตัวเองให้เรียบร้อย “นั่งดีๆ นะ เดี๋ยวจะตกลงไป”

“อะไรนะ อย่างบอกนะว่าเราจะพายเรือตรงไปที่น้ำตกนั่น” เด็ก
หนุ่มร้องเสียงลั่นเหมือนโดนสั่งให้จับสัตว์เลื้อยคลานด้วยมือเปล่า ขณะที่
ที่สติสติดกำลังแตกกระเจิงอยู่นั้น เรือที่เกาะจากลูกฟักทองสี่ชมพุลำหนึ่ง
ก็ลอยนำหน้าเรือของเขาไป ทันทีที่ถึงต้นน้ำตก ผิวน้ำก็ดูดเรือลำนั้นพุ่ง
ขึ้นไปตามความสูงของน้ำตก ไตร่ดัดขึ้นไปทีละชั้นๆ ด้วยความเร็วที่
เทียบเท่ากับเครื่องเล่นในสวนสนุก เขาได้ยินเสียงคนในเรือลำนั้น

แหกปากสุดเสียงด้วยความสะใจ จนฟักทองสีชมพูนั้นล้นไหลน้ำตกหายไปทีละนิด

ถึงจะมีคนสาธิตให้ดูแล้ว แต่สุพจน์ก็หาได้สนใจไม่ เขาพยายามยัดขอบเรือของเขาไว้ให้มัน น่าแปลกใจที่ยังเข้าใกล้ลำน้ำตกที่ไหลย้อนสู่ฟ้านั้นมากเท่าไร ผิวน้ำก็ยังเรียบสงบ จนเมื่อหัวเรือลำที่เขานั่งเตะกับกำแพงน้ำ สุพจน์ก็ต้องผงะหงายจนหลังชนพนักพิง

ภาพที่เขาเห็นคือหัวเรือเขิดขึ้นสู่ท้องฟ้าสีหมึกที่พร่างไปด้วยดวงดาว เหนือศีรษะของเขากลายเป็นวิถันกว้างสุดลูกหูลูกตาของท้องน้ำที่เรืองแสงสว่างไสว ผิวน้ำที่ขานกับแรงดึงดูดนั้นใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว เร็วจนสุพจน์ลึ้มหายใจ ขณะที่ท้องฟ้าเบื้องบนวิ่งเข้าหาพวกเขา เมื่อจบการเดินทางของไหล่น้ำตกชั้นที่หนึ่ง เรือของพวกเขาาก็กลับสู่แรงโน้มถ่วงปกติ แต่ก็แค่ครู่เดียว

“ทำไมคุณป่าถึงนั่งหลังตรงอยู่ได้ละฮะ!” เด็กหนุ่มถามอย่างเสียความรู้สึก ขณะที่เขาต้องโอบกอดกราบเรือไว้ สตรีสีฟ้ากลับนั่งอย่างสำรวม แถมยังหัวเราะเสียงหวานอย่างสนุกสนาน

“เธอยังอ่อนหัด เราเพิ่งมาถึงชั้นแรกเองนะ”

สิ้นคำนั้น หัวเรือก็ชนเข้ากับกำแพงน้ำของน้ำตกชั้นที่สอง เรือโดนจุดขึ้นจนตั้งฉากและพุ่งทะยานขึ้นไปเหมือนกับการนั่งรถไฟเหาะ มันเร็วขึ้นกว่าการขึ้นน้ำตกชั้นแรกด้วยซ้ำ ชั้นที่สามยิ่งเร็วกว่าเดิม สุพจน์อดแหกปากบ้างไม่ได้ เขากลับจนถึงชั้นที่สี่ แต่พอถึงชั้นที่ห้าคุณป่าที่อยู่ข้างตัวก็เริ่มชูไม้ชูมือและกรีดออกมาสุดเสียงอย่างชอบใจสุดเหวี่ยง เขาก็เริ่มรับสัญญาณความสนุกได้บ้างแล้ว

เพราะคนข้างๆ สนุก เขาจึงรู้สึกตื่นเต้น เมื่อถึงน้ำตกชั้นที่หกเสียงแหกปากของเขาก็เปลี่ยนไปเป็นรีนเรจสุดขีด จนถึงช่วงสุดท้ายที่เรือกระโจนขึ้นไปบนไหล่น้ำตก หัวเรือฟาดลงกับผิวน้ำจนเป็นพวยฟอง

หญิงสีฟ้าหัวเราะลั่นและปรบมืออย่างขบขันราวกับเพิ่งได้ชมการแสดงจบ ขณะที่สุพจน์นั้นถึงจะอยากหัวเราะก็ทำได้ไม่เต็มเสียง เพราะหัวใจของเขาแทบจะหลุดออกมาจากอกอยู่แล้ว

“มันจะสนุกกว่านี้ถ้าเรามีเข็มขัดนิรภัยนะ รู้ไหม” เด็กหนุ่มหัวเราะแห้งๆ ส่วนคุณป้านั้นยังไม่หมดอารมณ์กับการหัวเราะและส่งเสียงแสดงความตื่นเต้น

“ไม่มีใครหล่นไปนอกเรือจริงๆ เพราะขึ้นน้ำตกหรอคะ” เธอหันมาบอก

“แต่คุณป้าเตือนผมว่าระวังตก!”

“ก็แค่เตือนพอเป็นพิธีเท่านั้น ไซ้ไหมคะ” หญิงสีฟ้าหันไปถามคนพายเรือ

ฝีพายก็ยิ้มอย่างสุภาพ “จริงๆ มีตกลงไปออกบ่อยนะครับ”

“แหม...”

“ป้า” สุพจน์คำรามในคอ ความสนุกเล็กๆ กลับเป็นความกลัวอีกครั้ง แต่หญิงสีฟ้าเสียงความรับผิดชอบด้วยการหันหนีแล้วชูไม้ชูมือเรียกเรือลำหนึ่ง

“พ่อดาวนายพราน!”

พ่อดาวนายพรานที่วานั่งอยู่บนเรือลำหนึ่งที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล เขาจัดแจงพายเรือเข้ามาเทียบทันที แต่ยิ่งเรือทั้งสองเข้าใกล้กันเท่าไร สุพจน์ก็สัมผัสได้ถึงอารมณ์ขุ่นๆ ดึงๆ ที่แผ่ออกมาจากตัวป้า

“สวัสดิ์ท่านหญิงคนสวย ไม่เจอกันนาน ไทรมไปเยอะเลยนี่” พ่อดาวนายพรานทักทายขณะที่เขาเอื้อมมือมาจับกราบเรือของหญิงสีฟ้าให้มัน แม้จะนั่งอยู่แต่ดูก็รู้ว่าเป็นคนตัวสูงใหญ่มีมัดกล้ามเนื้อกำยำ ผิวสีครามแดดเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นจากเขี้ยวสัตว์ ผมหสีน้ำตาลเข้ม สวมเสื้อผ้าที่รัดกุมทะมัดทะแมง คลุมไหล่ด้วยผ้าคลุมหนังสัตว์ ภาพรวมของชาย

คนนี่จึงดูน่ายำเกรง เป็นคนประเภทที่สุพรรณจะไม่ไปมีเรื่องด้วยเด็ดขาด

“ก็อย่างทีเห็นนี่ละ” ฝ่ายหญิงสีฟ้าถอนหายใจพร้อมกับไหวไหล่เล็ก ๆ “มีอะไรมาขายบ้างคะ”

“ก่อนจะเข้าเรื่องธุรกิจเรามาคุยกันตามประสาคนเคยสนิทชิดใกล้กันก่อนดีไหม” นายพรานพูดพลางยิ้มหลิ แต่สั่นค่านั่นบ้างก็ค่อย ๆ ยกมือของเธอขึ้นมาถือไว้ “ที่นี้เขาห้ามพกอาวุธไม่ใช่หรือ”

“นี่มันร่ม ไม่นับเป็นอาวุธซักหน่อยนี่คะ” หญิงสีฟ้าพูดจาเห็นหน้าอย่างเห็นได้ชัด

“ร่มที่ดีเรือชาวบ้านแตกเป็นลำๆ นี่เขาน่าจะนับนะ” พรานพูดพลางซึ่งมายังร่มเจ้ากรรม ก่อนจะไล่นิ้วไปที่สุพรรณ “นั่น...เจ้าตัวดีนี่ โดนหลอกมาอีกแล้วสีท่า”

“ก็ตามประสามนุษย์นั่นละคะ” หญิงสีฟ้าถอนหายใจเบาๆ อีกครั้ง สุพรรณได้แต่หดคอและนั่งเหมยเมียบๆ “เมื่อครู่ท่านคงเจอลูนาแล้ว ขายอะไรให้เธอบ้างคะ”

“เจอกันแล้ว เธอซื้อมดคันไฟไปจากข้าพันธ์หนึ่ง แต่ของที่เหลือเธอไม่กล้าเลือกให้เจ้า” พ่อพรานบอกพลางหิ้วกระสอบหนึ่งใบหนึ่งขึ้นมาวางบนหน้าตัก “มาเลือกดูไหม บางอันข้าเก็บไว้ให้โดยเฉพาะเลยนะ รู้ว่าเจ้าต้องอยากได้ เจ้านี่ละใช้กับพวกมนุษย์ได้ผลชะงัดนัก”

คำว่า ‘ใช้กับพวกมนุษย์ ’ นั้นสะกิดใจสุพรรณอย่างที่สุด แต่เขาก็ไม่พูดอะไร เพียงแต่มองอย่างสนใจมากขึ้นเท่านั้น แต่ฝ่ายหญิงสีฟ้านี้ติดูสนอกสนใจจนแทบจะยื่นหน้าข้ามเรือไปฝั่งโน้นเสีย

“นี่เลย ตัวนี้ น่ารักที่สุด” พ่อพรานวางโหลกลมใบหนึ่งลงบนมือของหญิงสีฟ้า ข้างโน้นมีอะไรบางอย่างดำๆ หนึบๆ กำลังคืบคลานอยู่ หญิงสีฟ้าหยีตาเล็กน้อยพร้อมกับพลิกโหลไปมา เจ้าสิ่งมีชีวิตสีดำนั่นก็โหลเป็นเมือกๆ พยายามยื่นร่างกายคล้ายหนอนแปะๆ ขอบแก้วอย่างน่า

ชนลูก “ปลิงลูกดอก! ถ้าใครไปยุ่งกับมัน มันจะยิงลูกดอกพิษใส่ รอบตัว มีเข็มมากกว่าสามร้อยดอก โดนไปไม่ถึงนาที ตายแน่นอน อย่าว่าแต่ มนุษย์ ช้างยังเป็นอัมพาตเลย”

“อืม...มันกินอะไร” หญิงสีฟ้าถาม

“สาหร่ายอะไรก็ได้ ปะการังฟองน้ำก็กินได้”

“อืม งั้นไม่เอาละคะ ปะการังฟองน้ำของข้าก็มีน้อยอยู่แล้ว...เป็น ลูกรักเลยด้วย” หญิงสีฟ้าตอบพลางส่งคืนให้ แต่พ่อพรานสนใจเรื่อง ปะการังทันที

“จริงสิ ข้าก็ลืมไป ขอโทษหน่อยได้ไหมว่าพวกปะการังเป็นอย่างไร บ้างแล้ว” เขาบอกพร้อมกับยกมือลูบคางอย่างเคร่งเครียด แต่คุณป้าก็ ยกมือกระชับเสื้อคลุมของตนไว้พร้อมกับส่ายหน้าด้วยสีหน้าที่หดหู่ “มัน คงอาการแย่มากแล้วสินะ”

“ไม่น่าประทับใจเหมือนที่ท่านเคยเห็นหรอก” เธอตอบ “ไหนล่ะ ของชิ้นอื่น”

“นี่เลย” พวกเขาเปลี่ยนเรื่องกันไว้มาก พรานหนุ่มก้มลงไปรื้อของ ในกระสอบอีกครั้ง ก่อนจะส่งโหลที่ใส่แมลงบางอย่างที่หน้าตาคล้าย ตั๊กแตน แต่มีสีน้ำตาลใสๆ น่าขนลุกเหมือนแมลงสาบ “แมลงสาบสาย พันธุ์เด็ด กระโดดได้ไกลเท่าตั๊กแตน”

มายยย!!!

สุพจน์นั่งปากชืดมือสั่น มองแมลงสาบสุดยอดยสายพันธุ์นั้นอย่าง หวาดกลัวสุดขีด พ่อพรานกับหญิงสีฟ้ามองมาทางเขาอย่างพร้อมเพรียง กัน ดูเหมือนสีหน้าของเขาจะมีส่วนช่วยในการตัดสินใจได้มากทีเดียว

“เอานี้นะคะ” หญิงสีฟ้าบอก

“เดี๋ยวห่อให้” พ่อพรานจัดการบรรจุลงในหีบ สุพจน์อยากจะสอด ปากถามมากกว่า ‘เอาไปทำอะไรครับ’ แต่ก็มีความระมัดระวังที่จะนั่งสงบปาก

สงบคำ

“ของขึ้นต่อไป นี่ที่เด็ด เจ้าคงหลงลืมอสุรกายไปนานแล้วใช้ไหม ข้าขอเสนอตัวนี้เลย โหดกว่ามังกรที่เจ้าเคยเอาไปในช่วงยุคกลางอีก” นายพรานยิ้มหล่อพร้อมขู่นิ้วโป้งนำเสนอ ก่อนจะวางโหลใบหนึ่งลงในมือของหญิงสีฟ้า

ในโหลนั้นบรรจุสัตว์ประหลาดเอาไว้ มันดูคล้ายกิ้งก่าที่มีขาสั้น ยืนสองขา และมีครีบเป็นสันแหลม...สุพจน์ก็อยู่หน้าว่ามันคล้ายตัวอะไรสักอย่างที่เขาเคยเจอในหนังแนวสัตว์ประหลาดสักเรื่อง

แต่ที่สำคัญกว่านั้น...

ทำไมป่าต้องทำหน้าอยากได้ขนาดนั้นด้วย...เหมือนเจ้าแกอยากได้ด้วยตัวเองล้วนๆ เพราะเธอกำลังจับจองเจ้าสัตว์ตัวเล็กๆ ในโหลจนจุกแทบจะจุกกับผิวแก้ว

“ขนาดจริงตัวใหญ่แค่ไหนคะ” เธอถาม

“สูงร้อยห้าสิบเมตรเห็นจะได้” นายพรานใหญ่ตอบ สุพจน์โพล่งขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

“ตัวใหญ่โคตร! มันสูงแทบจะครึ่งหนึ่งของตึกใบหยกเลยนะปะป่า! เอาไปทำไมอะ ตัวพรรคนี่!” เขาไม่อยากรู้ว่าถ้ามีเจ้านี่มาเดินเพ่นพ่านจริงๆ ขึ้นมาจะเป็นยังไง

“เพราะตัวใหญ่แบบนี้มันได้ถึงได้อยากได้” ดวงตาของหญิงสีฟ้าลุกวาว เธอพลิกโหลซ้ำๆ อย่างขึงใจอยู่นาน ในที่สุดก็ถอนหายใจยาว “แต่สุดท้ายก็คงจะโดนพวกมนุษย์หาทางทำลายลงจนได้”

พูดถึงมนุษย์อีกแล้ว...สุพจน์สังเกตมาได้ครู่หนึ่งแล้วว่า ดูเหมือนทุกอย่างที่หญิงสีฟ้ามองหาจะมีไว้สำหรับสร้างภัยพิบัติให้แก่มนุษย์ทั้งนั้น เขาชักไม่แน่ใจแล้วว่าเธอกำลังคิดจะทำอะไรกันแน่...

“ตัวนี้แทบจะเป็นอมตะเลยนะ” นายพรานบอก แม้คำพูดจะ

เป็นการเรียกรับสินค่า แต่สายตากับน้ำเสียงนั้นเหมือนเขาอยากให้นาง
สีฟ้ารับสัตว์ประหลาดในโหลนี้ไปด้วยความเป็นห่วงและหวังดีมากกว่า
“มันน่าจะช่วยให้เจ้าได้เยอะ”

“ขอคิดดูก่อนก็แล้วกันนะคะ ถ้าไม่รีบร้อนจะขายมันละก็ ช่วยเก็บ
ไว้ให้ช้าซักตัว” เธอส่งคืนโหลให้พ่อนายพราน เขาดูผิดหวังเล็กน้อย แต่
ก็สัญญาว่าจะเก็บเอาไว้ให้

“เอาละ ที่เหลือก็มี...นกฟริมฟริชนพิช หอยน้ำจืดแซมปรี เจ้านี้
ตัวเดียวกินต้นข้าวได้เป็นเอเคอร์ รับรองความตะกละ ต่อไปก็เสียด
เจ้านี้ชนเหมือนสีไฟเลย สวยมาก ตัวใหญ่ ดู...อะไรนะ ไม่เอา? อ้อๆ ซ้ำ
ลืมนะไป เอาพวกมันไปก็โดนล่าสูญพันธุ์หมด จันทอไปก็เป็น...”

การเจรจาซื้อขายของหญิงสีฟ้ากับพ่อพรานดำเนินไปราวสิบนาที
สุดท้ายแล้วสิ่งที่หญิงสีฟ้าได้มาก็มีเพียงแมลงสาบกระโดดได้ ผีเสื้อพันธุ์
ใหม่ โดยเธอจ่ายค่าสินค่าด้วยมีดสั้นที่ด้ามแกะสลักจากงาช้างสีดำกับ
หนังสือเกี่ยวกับสัตว์หายาก

“นี่ เจ้าอาจจะไม่ทันรู้ตัวนะ แต่จากที่ข้าเห็น แม้แต่ปากก็ลดลงไป
มากแล้วไม่ใช่หรอ” พ่อพรานพูดขณะที่จัดของลงในหีบไม้

“จำนวนที่ลดไปก็ค่อยๆ คงตัวแล้วนะคะ” เธอถอนหายใจพลาง
ยกมือขึ้นจับไปไม้ที่ปอยผมของตน

“มันเคยสวยกว่านี้...ข้าเสียตายจริงๆ” เขาสายตีสระอย่างหัวเสีย
ก่อนจะส่งหีบที่ห่อด้วยหนังให้หญิงสีฟ้า “คิดให้ดีๆ นะ ความงามของเจ้า
ไม่มีสิ่งใดเลยที่มนุษย์สร้างขึ้น ถ้าอยากได้อะไรที่ร้ายแรงกว่านี้ก็รีบบอก
ข้าก็แล้วกัน”

“ขอบคุณสำหรับความเป็นห่วงค่ะ” หญิงสีฟ้าตอบพลางยื่นมือไป
รับหีบ แต่ก็โดนรวบปลายนิ้วไว้ “หือ?”

“ถ้าสิ่งในน้ำใจก็ไปชมงานประลองกับข้าชักรอบไหมจะ”

สุพจน์สะดุ้งโหยงเพราะเสียงฟาดมือของหญิงสีฟ้า พ่อพรานหัวเราะรัวพลางสะบัดมือที่โดนตีมาเหมบๆ ก่อนจะโดนปลายร่มของคุณป้ายันกราบเรือส่งให้เรือของเขาลอยคว้างออกไปอย่างไม่ไยดี

“แล้วมาอุดหนุนใหม่นะจ๊ะ” พ่อพรานส่งเสียงทิ้งท้ายก่อนที่เรือจะแยกจากกัน สุพจน์มองหญิงสีฟ้าฮึดฮัดเก็บหีบใบใหม่ลงในย่ามสีขาว

“ท่าทางเขาจะเจ็บนะฮะ” เด็กหนุ่มลองพูดแหย

“จะหลบก็หลบได้ ยอมให้ตีเองนี่ ช่วยไม่ได้” คุณป้าพูดอย่างขัดอกขัดใจ “เห็นเข้าใส่ไปเต็มแรงยังจะรับอีก สมน้ำหน้า”

ดูเหมือนคุณป้าตั้งใจว่าคงจะดีไม่โดนแน่ก็เลยใส่แรงไปเต็มที่...

สำหรับสุพจน์ที่อ่อนด้อยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแล้ว เขาไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อพรานต้องยอมให้โดนตีด้วย บางทีอาจจะอยากให้หญิงสีฟ้ารู้สึกได้รับชัยชนะก็เลยยอมให้ แต่ปากกลับดุหุดหงิดที่ทางนั้นยอมเจ็บมากกว่า

“ผู้ชายขี้หี...นี่! อย่าไปทำแบบนั้นกับใครนะ เข้าใจไหม” หญิงสีฟ้าหันมาพาลใส่สุพจน์แทน เด็กหนุ่มก็ได้แต่พยักหน้ารัวๆ

คุณป้าเปลี่ยนจากเรื่องพ่อนายพรานเป็นเรื่องเกี่ยวกับร้านรวงต่างๆ แทน เธอเที่ยวชี้ชวนให้สุพจน์ดูร้านขายของแปลกๆ มากมาย บางครั้งก็โบกมือทักทายเจ้าของร้านบางคน ดูเหมือนหญิงสีฟ้าจะรู้จักคนกว้างขวางพอสมควร เพราะไม่ว่าจะไปทางไหนก็มักจะมีคนทักทายเธออยู่เสมอ

พวกเขาล่องเรือมาจนถึงบริเวณที่น้ำอศุขรรยี้ใจอีกแล้ว มันเป็นวังกว้างที่แม่น้ำแยกออกเป็นสองสาย ตรงกลางระหว่างแม่น้ำทั้งสองนั้นมีโดมทรงกลมขนาดใหญ่คั่นกลางอยู่ เมื่อสังเกตอย่างละเอียดจึงรู้ว่ามันเป็นดาวดวงหนึ่งที่มีบรรยากาศเป็นสีฟ้า แม่น้ำทั้งสองข้างนั้น เส้นหนึ่ง

ยังคงสว่างไสวเต็มไปด้วยดวงดาว แต่อีกเส้นนั้นทอดหายไปในความมืด มีดวงแสงกระจัดกระจายเป็นหย่อมๆ เหมือนจะเรืองขึ้นมาจากสินค้าหรือเรือที่พายเข้าไปในนั้น

“นั่นคือตลาดมืด มันไม่ใช่ตลาดมืดแบบขายของผิดกฎหมายอะไร แบบนั้นหรอก เพียงแต่มันเป็นเส้นทางที่ไม่มีแสง ของที่ขายก็มักจะเป็นของที่เรืองแสงได้” หญิงสีฟ้าตอบข้อสงสัยที่ปรากฏบนใบหน้าของสุพจน์ “อยากลองเข้าไปดูไหม”

“แล้วแต่คุณป้าดีกว่าอะ สำหรับผม ทางไหนก็น่าสนใจ” สุพจน์ตอบอย่างซึ้งใจไม่ถูก แต่ระหว่างนั้นเองหญิงสีฟ้าก็พบเป้าหมายของเธอแล้ว

“พายไปตรงนั้นหน่อยค่ะ” เธอชี้ไปยังกลุ่มของเรือเล็กๆ ประมาณสามลำ สุพจน์มองเข้าไปอย่างสนใจ โดยไม่ทันคิดว่าเป้าหมายของสตรีสีฟ้าจริงๆ แล้วจะเป็นการมุ่งหน้าไปหาคนรู้จักที่อยู่บนเรือข้างๆ

เรือที่อยู่ตรงกลางของกลุ่มนั้นเป็นเรือขายของที่เต็มไปด้วยลูกแก้วหลากหลายขนาดวางไว้เต็มลำเรือ ทุกๆ ลูกมีต้นทุนของต้นไม้กับน้ำสีต่างๆ บรรจุเอาไว้ โดยแต่ละต้นนั้นมีใบและรูปร่างที่ไม่เหมือนกันเลย แน่นอนว่าเกือบทุกต้นเป็นต้นไม้ที่สุพจน์ไม่เคยเห็นมาก่อนบนโลกของเขา...

ส่วนที่เรือข้างๆ นั้น ลำหนึ่งเป็นเรือโลหะสีเงินสุกใส แต่ดูร้อนและหน้าตาคล้ายของเหลว เจ้าของเรือนั้นดูละม้ายคุณป้าสีฟ้ามาก เธองดงาม มีผิวสีอ่อนผ่องใส ผมเป็นเกลียวยาวสีทองสว่าง ดวงตาสีน้ำเงินเข้ม สวมเสื้อผ้าสีขาวประดับโลหะสีเงินตั้งแต่เรือนผมจรดปลายเท้า

เรืออีกลำนั้นเป็นเรือที่เช่าจากชาวอาร์โกเหมือนกับที่หญิงสีฟ้านั่งอยู่ แต่คนบนเรือนั้นสิ เรียกได้ว่า ‘คับ’ ที่เดียว กราบเรือของเขาแทบจะปริ่มพอดีกับผิวน้ำเพราะผู้โดยสารเพียงคนเดียวนั้นมีขนาดตัวไม่ธรรมดา เขาอาจจะสูงสักสามเมตรเห็นจะได้ ไหล่กว้าง มีหนวดเคราที่หิวไว้อย่าง

เรียบร้อยสีออกน้ำตาลแดง ผมเปียยาวสีเดียวกับเคราทิ้งตัวล้อมตักเอาไว้ ชุตเสื้อผ้าให้ความรู้สึกร้อนแรงด้วยสีส้ม

เมื่อทั้งคู่รู้ว่าหญิงสีฟ้าพายเรือเข้ามาใกล้ เจ้าของเรือสีเงินก็แทบจะกระโดดข้ามจากเรือของเธอมายังเรือของพวกเขา แต่ก็ถูกหญิงสีฟ้ายันตัวไว้ไม่ให้เรือโคลง

“โกอา!” เจ้าของเรือสีเงินเรียก นี่เป็นครั้งแรกที่สุพจน์ได้ยินชื่อของคุณป้าสีฟ้า “ข้าเป็นห่วงเจ้ามากเกินไปนะ นี่อะไรกัน ทำไมน้ำแข็งบนผมของเจ้าถึงหายไปมากมายขนาดนี้แล้ว”

หล่อนดูร้อนรนอย่างมากพร้อมยื่นมือมาจับไหล่ของหญิงสีฟ้า และถือวิสาสะเปิดเสื้อคลุมของคุณป้าดู สุพจน์ที่มองเห็นแค่หลังของหญิงสีฟ้าเท่านั้นจึงไม่รู้ว่าอะไรที่ทำให้สีหน้าของเจ้าของเรือสีเงินดูหดหู่ได้ขนาดนั้น

“อ่า...มันแย่มากแล้วนะ...เจ้าอาจจะเสียมันไปเลยก็ได้นะโกอา” เธอพูดเสียงสลด หญิงสีฟ้ารวบรวมเสื้อคลุมให้ปิดตัวมิดชิด

“ข้ายังไหวอยู่...ถ้าทะเลไม่ร้อนมากกว่านี้ข้าก็ไม่ต้องเสียปะการังทั้งหมดไป แต่ก็อาจจะช่วยไม่ได้...” คุณป้าถอนหายใจยาว ไหล่เธอลู่ลงเหมือนหมดเรี่ยวแรง แต่ก็แค่ครู่เดียวเท่านั้น หญิงสีฟ้าสวดลมหายใจเข้าและหันไปหาชายร่างใหญ่ที่นั่งมองเธออย่างเป็นห่วงเช่นกัน “จะว่าไปแล้ว ท่านพี่เป็นอย่างไรบ้างคะ แผลที่โดนดาวหางพุ่งชนเมื่อคราวที่แล้วเป็นยังงั๊บบ้าง”

“แค่นี้ไม่สะเทือนหรอก” ลุงร่างยักษ์บอกตัวเองดังบ๊ึก “เพื่อน้องหญิง จะมากี่ดวงข้าก็จะรับให้หมด! ไม่ต้องห่วงข้าหรอก ห่วงเจ้าดีกว่า”

“ก็อย่างที่ท่านพี่เห็นนี่ละ ข้ายังเดินเหินได้อยู่ ไม่ได้นอนป่วย หนักกว่านี้ก็เจอมาแล้ว” หญิงสีฟ้ายิ้ม แต่นั่นไม่ได้ช่วยให้ลุงยักษ์กับหญิงเจ้าของเรือสีเงินดูอุ่นใจขึ้นเลย

“ครั้งสุดท้ายที่เจ้าเจ็บหนักมันเป็นเพราะปัจจัยภายนอก แต่ครั้งนี้มันต่างกันนะโกอา!” ลุงยักษ์คำรามเหมือนหมีใหญ่ เขาทุบมือลงบนกราบเรือจนเรือโยกโคลง คนพายเรือของเขาต้องพยายามประคองไม่ให้น้ำไหลเข้ามาในเรืออย่างลำบากลำบาก แต่ผู้โดยสารเจ้ากรรมไม่รู้ตัวสักนิด “เจ้าน่าจะจัดการมันให้เด็ดขาดกว่านี้”

“เจ้าใจอ่อนเกินไปนะ” หญิงบนเรือเงินพุดผางลูบไหล่คุณป้าโกอา สุพจน์ที่ได้แต่นั่งเงียบบๆ รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าทุกคนล้วนเป็นห่วงคุณป้าสี่ฟ้า ทุกคนมักทักว่าเธอโหมลงกว่าคราวก่อน และมักจะถามไถ่ถึงป้าและปะการัง แม้เด็กหนุ่มจะเพิ่งรู้มาไม่นานว่าดาวแต่ละดวงนั้นมีอะไรบางอย่างที่คล้ายกับ ‘จิตใจ’ ของดาวดวงนั้น เขาก็พอจะเดาได้แล้วว่าป้าโกอาคนนี้เป็นใคร

เขาอดรู้สึกห่อเหี่ยวไม่ได้...การที่คุณป้ายิ้มและหัวเราะนั้น อาจเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ที่เธอพอจะมีพลังกำลังทำอะไรบางอย่าง แต่สตรีที่ดูแข็งแกร่งในสายตาเขา เธอคงมีอดีตที่ดีกว่าปัจจุบันจนเขานึกภาพไม่ออก เธอคงงามกว่านี้ แข็งแรงกว่านี้ และสดใสกว่านี้

ถ้าเป็นอย่างที่สุพจน์กำลังคิด เขาเองก็มีส่วนในการทำให้คุณป้าป่วย

นี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาโดนรังเกียจสินะ เพราะเขาเป็นมนุษย์มนุษย์ที่ทำร้ายดวงดาวทั้งดงามดวงหนึ่งตลอดเวลา

“มันเป็นเพราะเจ้านะ เจ้ามนุษย์!” ลุงยักษ์แดงหันมาตะคอกใส่สุพจน์จนเรือสั่น แต่ก่อนที่มือของลุงจะเข้ามาถึงตัวเด็กหนุ่ม หญิงสี่ฟ้าก็ดันมือนั้นไว้

“ข้าอุตส่าห์ช่วยเขาด้วยความยากลำบาก อย่ามาทำให้เขาตายตอนนี้สิ” เธอพูดอย่างที่เล่นที่จริง ลุงยักษ์แดงพ่นลมหายใจดังพริ๊ด “ไม่เอาน่า”

“โกอา เจ้าต้องสัญญากับเราว่าถ้าเจ้ายังป่วยไปมากกว่านี้ เจ้าจะกำจัดมนุษย์ครึ่งหนึ่ง” ลุงยักษ์แดงชี้มาที่ป่าสีฟ้าอย่างดุขัน “ไม่อย่างนั้น ข้าจะไม่ยอมแล้วจริงๆ”

“ยกมาให้ข้าสักครึ่งก็ได้” หญิงบนเรือเงินขอร้อง “ไม่อย่างนั้นก็เอาไปประมูล มีดาวมากมายที่อยากได้มนุษย์นะ”

“เจ้าเอาไปก็ตายหมดนะสิ แล้วข้าก็ไม่เอาไปประมูลหรอก โดนประมูลไปแล้วจะไปเป็นตายร้ายดีที่ไหนก็ไม่รู้ ถ้าข้าอยากจะทำให้พวกเขาตายละก็ ข้าจะลงมือเอง ตายให้เห็นยังดีกว่าไปทุกข์ทรมานที่อื่น” หญิงสีฟ้าพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ข้าไม่เป็นไรหรอก ข้ากำลังพยายามเปลี่ยนแปลงพวกเขา ถึงจะช้าหน่อย แต่ข้าก็ยังพยายามอยู่ ขอให้ข้าพยายามจนถึงที่สุดก่อนนะ”

“เปลี่ยนแปลงพวกเผ่าพันธุ์แสนเห็นแก่ตัวแลกกับการที่เจ้าต้องทรุดโทรมลงทุกวันอะ ข้าไม่เห็นด้วย” ลุงยักษ์แดงพูดพร้อมกับส่งสายตากินเลือดกินเนื้อมายังเด็กหนุ่ม

“ว่าแต่พวกท่านเถอะ” คุณป้าตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องในที่สุด “มาทำอะไรกันอยู่ตรงนี้เธอ”

พอถูกถามแบบนั้น หญิงบนเรือสีเงินก็ประสานมือไว้บนตักอย่างหนักใจ “ข้าทำนองเล็กของเราหาย...กำลังตามหาอยู่”

“หามาสามชั่วโมงแล้ว ตลาดนัดนี้ก็ใหญ่จนไม่รู้จะไปหาที่ไหน” ลุงยักษ์แดงก็คล้อยตามประเด็นนั้นไป แต่ยังส่งสายตาทอดตามาให้สุพจน์ไม่ขาด “เจ้าเองถ้าไม่มีธุระอะไรสำคัญก็ช่วยกันหาหน่อยก็ดี”

“เดี๋ยวพอส่งเด็กคนนี้ให้ลูนาดูแลแล้ว ข้าจะช่วยนะ” คุณป้าโกอาตอบรับทันที “รีบไปตามหาเถอะ”

เป็นการตัดบทสนทนาได้ดี ลุงยักษ์แดงกับหญิงบนเรือเงินหยุดพูดเรื่องของมนุษย์ และพากันพายเรือจากไปคนละทาง สุพจน์มองคุณป้า

บอกทุกคนทั้งสองอย่างรู้สึกผิด เขารู้สึกแยเกินกว่าจะฝันได้แล้ว ในตอนที่หญิงสีฟ้าชวนให้เขาดูลูกแก้วในเรือขายของ เขาก็ได้แต่มองมันอย่างเซื่องซึม

“ดูเหมือนจะมีของที่เธออยากได้อยู่บ้างนะ มาดูสิ สนใจอะไรไหม” เธอเรียก แต่เมื่อเห็นสุพจน์มองเฉยๆ โดยไม่ใส่ใจสิ่งใด เธอก็ถอนหายใจ “อย่าใส่ใจกับสิ่งที่ได้ยื่นมาเลยนะ”

“ผมควรต้องใส่ใจสิ...ก็ผมเป็นมนุษย์” สุพจน์ตัดพ้อเบาๆ

“น่าแปลกนะที่เธอเพิ่งรู้สึกผิด” หญิงสีฟ้ามองเขาอย่างเหนื่อยใจ “เธอน่าจะรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับฉันอยู่ทุกวัน แต่ก็เพิ่งมารู้สึกหุดตอนที่โดนต่อว่าอย่างนั้นหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น...” สุพจน์จึงมาอย่างบอกไม่ถูก เขารู้สึกสับสนและอับอาย...เธอพูดถูก เขารู้ว่า ‘โลก’ กำลังเสื่อมโทรม แต่ก็คิดอยู่เสมอว่า ทรัพยากรของโลกคงไม่โดนถลุงจนหมดในรุ่นของเขาหรือรุ่นลูกของเขา เขาคิดเผื่ออนาคตเพียงแค่ว่า ‘เราจะอยู่อย่างไรก่อนที่เราจะตาย’ ไม่ได้คิดว่า ‘ตอนนี้โลกเป็นยังไงบ้าง’

เด็กหนุ่มนั่งเฉยๆ จนกระทั่งหญิงสีฟ้าเลือกซื้อลูกแก้วที่มีต้นกล้าในน้ำสีฟ้าใสมาลูกหนึ่ง เธอจัดการเก็บมันลงในย่ามของตน และให้คนพายเรือออกเรือต่อไป

บรรยากาศบนเรือเงียบลงไปตามลำดับ สุพจน์ไม่แยหน้ามองหญิงสีฟ้าด้วยซ้ำ เขาอึดอัดจนอยากกลับบ้านตอนนี้เลย แต่ก็ฉุกคิดได้ว่าบ้านของเขาก็คือหญิงสีฟ้านั่นเอง...

“ทำไมถึงไม่ขามนุษย์ไปให้หมดอย่างที่คนอื่นแนะนำล่ะละ” เด็กหนุ่มถามขึ้น มันเป็นคำถามที่ไม่ช่วยให้บรรยากาศสดใสขึ้นเลย แต่มันก็เป็นเรื่องที่เขาอยากรู้

“คนอื่นเขาพูดแบบนั้นเพราะเขาไม่รู้จักมนุษย์ดีพอ” คุณป้าตอบ

เสียงเรียบ เธอเหม่อมองออกไป ในระยะสายตาของเธอนั้นมีดวงตา
มากกว่าสองคู่ที่มองมายังสุพจน์อย่างรังเกียจ...แต่เธอก็แก้งทำเป็นไม่
เห็น “เธอเองก็เป็นมนุษย์ คงจะรู้ว่ามนุษย์ไม่ได้เลวร้ายไปหมดทุกคน”

“แต่มันน้อยมากเลยนะ...มีแค่คนกลุ่มเล็กๆ ที่พยายามจะทำ
บางอย่างเพื่อปกป้องคุณป้า” สุพจน์พูดด้วยเสียงที่ผิดเคือง

“แต่ก็มี” หญิงสีฟ้าบอก “ถ้าถามฉันว่าฉันเกลียดมนุษย์มากแค่ไหน
ไหน ก็ต้องตอบว่าเกลียดมาก...”

“คุณป้าถึงได้ชื่อของพวกนั้นมาแล้วหาทางทำลายพวกผม”

“ว่ากันตามตรงแล้ว ฉันจะฆ่าพวกเธอให้หมดด้วยตัวฉันเองเมื่อ
ไหร่ก็ได้ แค่แผ่นดินไหวครั้งใหญ่สามสี่ครั้ง หรือทำให้ภูเขาไฟระเบิดก็
เพียงพอแล้ว” คุณป้าตอบอย่างเย็นชา “เป็นไปได้อีกยากจะทำตอนนี้”

“แล้วทำไมไม่ทำล่ะซะ”

“เพราะมันไม่ใช่ทางออกที่ถูกต้อง”

สุพจน์ขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ เขาอาจจะคิดอย่างประชดประชัน
ไปบ้างว่า ถ้ามนุษย์มันแย่นักก็ฆ่าทิ้งไปซะให้หมดก็สิ้นเรื่อง ถ้าคิดกันตาม
หลักวิทยาศาสตร์แล้ว มนุษย์ก็แทบจะหลุดออกมาจากทุกห่วงโซ่อาหาร
แล้ว นอกจากไม่เสริมสร้างสิ่งแวดล้อมยังทำลายระบบนิเวศอื่นๆ ไป
เรื่อยๆ เขาไม่เถียงว่าโลกนี้คิดสรรสายพันธุ์ที่แข็งแกร่งให้อยู่รอด บางสาย
พันธุ์ต้องสูญพันธุ์ถ้ามันอ่อนแอ แต่มนุษย์เป็นสิ่งที่ชีวิตที่ทำลายเกินความ
จำเป็น ไม่ได้ทำลายเพื่อความอยู่รอด กลับทำลายเพื่อความสะดวกสบาย

แล้วทำไมคุณป้าถึงบอกว่ามันไม่ถูกต้องที่จะทำให้มนุษย์หายไป
จากโลก

“ฉันหาซื้อมนุษย์มาได้ด้วยความยากลำบาก...จริงๆ แล้วฉันคาดหวัง
ให้พวกเธอใช้ความคิดสร้างสรรค์ที่มีเกินกว่าสิ่งมีชีวิตอื่น แต่ที่สุดแล้ว
พวกเธอก็ทะเยอทะยานมากเกินไป นอกจากจะถลุงสิ่งมีชีวิตอื่นแล้ว ก็

ยังเหยียบย่ำพวกเดียวกันเอง แบ่งชนชั้น แบ่งชนชาติ หาความเท่าเทียมกันไม่ได้” หญิงสีฟ้าพูดด้วยกระแสเสียงที่เก็บซ่อนความโกรธเอาไว้ “แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมึนุษย์บางกลุ่มที่รู้สึกตัวได้ว่าแท้จริงแล้วฉันต้องการอะไรจากพวกเธอ

“ดังนั้นการทำลายมนุษย์ทุกคนจึงไม่ใช่ทางออกที่ถูกต้อง... ทางออกคือการคุยกับพวกเธอ ทำให้พวกเธอรู้ว่าฉันกำลังต้องการอะไร เพราะถ้าพวกเธอไม่เปลี่ยน ต่อให้ถูกทำลายไปกี่ครั้ง พวกเธอก็จะกลับมาเป็นเหมือนเดิม ความโหดร้ายอาจเป็นบทเรียนที่ดี แต่ถ้าฉันโหดร้ายมากเกินไป พวกเธอคงไม่มีเวลาพอจะมาเรียนรู้สิ่งมีชีวิตอื่น”

“ข้อดีของมนุษย์คืออะไรรู้ไหม” ไกอ่าหันมาถามสุพจน์ เด็กหนุ่มสายศีรชะ “พวกเธอเป็นสิ่งมีชีวิตเดียวในโลกที่ศึกษาสิ่งมีชีวิตอื่นนอกเหนือจากอาหารของพวกเธอ ถ้าพวกเธอศึกษาและหาทางช่วยเหลือสิ่งมีชีวิตอื่นแล้วละก็ ฉันคงจะมีความสุขมาก”

สำหรับเด็กหนุ่มที่คิดวนเวียนแต่เรื่องของตัวเองและขาดประสบการณ์รอบตัวเช่นเขา สุพจน์อาจตอบคำถามทุกข้อในวิชาวิทยาศาสตร์และสิ่งแวดล้้อมได้ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าไกอา เขากลับไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูด เขาเป็นฝ่ายตั้งคำถามกับเธอว่า ‘ทำไมไม่ฆ่ามนุษย์ล่ะ’ ‘ทำไมเชื่อใจมนุษย์ล่ะ’ ‘มนุษย์ดียังไงล่ะ’

มันคงเป็นเพราะไกอาพูดถึงมนุษย์ด้วยความรู้สึกของแม่ที่มีต่อลูก ไกอามองทุกสิ่งมีชีวิตที่เธอดูแลเสมือนลูกๆ ของเธอ ต่อให้ลูกเลวแค่ไหน จะเกลียดแค่ไหน แม่ก็ฆ่าลูกไม่ลง ถึงจะลงโทษด้วยความโหดร้ายอย่างไร สุดท้ายก็ต้องคอยประคับประคอง คอยดูแลและทำแผลให้ลูกที่น่ารังเกียจเสมอมา เธอคงได้แต่หวังว่าสักวันลูกคนนี้จะรู้ว่าแม่ต้องการอะไร

แม่ต้องการแค่ให้พี่น้องดูแลกันและกัน

มนุษย์อาจไม่ใช่ลูกคนโต แต่เป็นลูกที่ฉลาดเฉลียวที่สุด
แต่มนุษย์กลับเป็นลูกที่เห็นแก่ตัวและจ้องจะเอาเปรียบพี่น้อง
คนอื่นมากที่สุด แถมยังทำร้ายแม่มากที่สุด

สุพจน์ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเขาเองก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่เขาแต่คิดถึง
ตัวเอง เขาถามคนอื่น ๆ ว่า ‘อะไรเหมาะกับเขา’ เขาไม่เคยคิดว่า ‘อะไร
เหมาะกับโลก’

จำเป็นไหมที่เขาต้องทุ่มเททั้งชีวิตเพื่อโลก เพราะคนคนเดียวอาจ
เปลี่ยนโลกทั้งใบไม่ได้

โกอา...ไม่มีสิ โลกของเราอยู่แล้วละว่าคนคนเดียวเปลี่ยนโลกไม่ได้
เธอถึงได้พูดว่า ‘ถึงจะมีไม่มาก...แต่ก็ยังดี’
ยังมีคนที่คิดถึงโลก

บรรยากาศอิมคริมค่อยๆ ละลายไปที่ละน้อยในช่วงสิบนาทีก่อนที่เรือของพวกเขามาถึงสวนหย่อมกลางแม่น้ำ สุพจน์กับคุณป้าโกอาสามารถหัวเราะกับมุกตลกเล็กๆ น้อยๆ ได้อีกครั้ง เขาจึงอดเสียเวลาที่ต้องจากกันไม่ได้ แต่ในที่สุดเด็กหนุ่มก็ต้องย้ายตัวเองจากเรืออาร์โกของหญิงสีฟ้ามายังเรือสีขาวของพระจันทร์

“ผมจะได้เจอคุณป้าอีกไหม” สุพจน์ถามเมื่อตัวเขาลงมาอยู่ในเรือข้างของลูนาลแล้ว

“เราก็เจอกันอยู่ตลอดเวลา นั่นละ” หญิงสีฟ้ายิ้มบาง

“ผมหมายถึง...แบบนี้ นั่งคุยกันแบบนี้ละอะ” สุพจน์โบกมือระหว่างเขากับป้าโกอา

“อืม...” สตรีสีฟ้าหยุดคิดไปครู่หนึ่ง สุพจน์ต้องใช้ช่วงเวลาสุดท้ายนี้ในการจับจ้องรายละเอียดของเธอ เขาไม่ยากลืมภาพของหญิงที่งดงามที่สุดในชีวิตของเขา “ก็คงจะนานซักหน่อย หรืออาจจะไม่ได้เจอ

กันแบบนี้อีกแล้วก็ได้ แต่ถ้าได้เจอกันอีก ฉันก็หวังว่าจะไม่ได้เจอเธอในสภาพที่โดนขายนะ”

“ถ้าเจอกันอีก ผมจะเล่าเรื่องความพยายามของผมให้ฟังนะ”
 สุพจน์พูดอย่างมั่นใจ แม้เขาจะไม่บอกว่าเขาจะพยายามเรื่องอะไร หญิง
 สีฟ้าก็คงจะรู้ได้อยู่แล้ว เพราะเธอยิ้มกว้างให้เขา

“ถ้าสัญญาว่าจะพยายาม เธอไม่ต้องเล่าให้ฉันฟังหรอก เพราะ
 ฉันจะเฝ้าดูเธออยู่” ไกอาบอกพร้อมกับเอื้อมมือเข้ามากราบเรื่อมาลูบหัว
 สุพจน์เบาๆ “ฉันขออวยพรให้”

เด็กหนุ่มพยักหน้า เพราะเขาไม่รู้ว่าหาคำพูดใดมาบรรยายความ
 ปลื้มใจนี้ เขาได้รับสิ่งที่เขามาตามหาจากตลาดนัดดวงดาวแล้ว

เขาได้รับแรงบันดาลใจ ได้รับมาโดยไม่ต้องหาซื้อ

“แล้วฉันจะเฝ้าดูเธอ เธอเองก็เฝ้าดูฉันเอาไว้ด้วยละ” หญิงสีฟ้า
 บอก ก่อนจะผลักกราบเรื่อให้แยกออกจากกัน “ฝากดูแลด้วยนะ”

“ค่ะ” ลูนาตอบรับ ก่อนจะจ้วงไม้พายอย่างเนิบช้า พาเรื่อล่องออก
 ห่างจากเรื่อของหญิงสีฟ้า แม้จะห่างออกมาเรื่อยๆ สุพจน์ก็ยังไม่ละ
 สายตาจาก ‘โลก’ เขาเห็นเธอหันไปคุยกับคนพายเรื่ออย่างสนุกสนาน
 เธอยิ้มแย้มจนกระทั่งลึบหายไปจากสายตาของเขา

ถ้าได้พบกันอีกครั้ง เขาอยากเห็นเธอในร่างที่สวยงามและแข็งแรง

“ขอโทษนะครับ คุณป้าเขาได้ชื่อว่าสวยที่สุดเลยรีไปแล้ว” สุพจน์
 หันไปถามลูนา เด็กหญิงสีขาวมองเขาอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์ แต่ก็ยอม
 ตอบอย่างนุ่มนวล

“เคยเป็นค่ะ...”

“อยากเห็นจริงว่าสวยมากแค่ไหน” เขาหวังว่าจะมีรูปถ่ายหรืออะไร
 ทำนองนั้น

“น่าเสียดายที่คุณบอกเข้าไปหน่อย มีร้านบางร้านที่ขายรูปของคุณ

ป่าในตอนที่สวยงามที่สุด...ไว้คราวหน้าถ้ามีโอกาสมาอีกก็ลองหาซื้อดูด้วยกัน” ลูนาตอบ ดูจากรูปประโยคที่ยาวขึ้น เธออาจจะเริ่มคิดกับเขาในแง่ดีบ้างแล้ว

“จั้นเหรว” เด็กหนุ่มครางอย่างเสียดาย แต่เมื่อเขาคิดจะถามถึงอะไรบางอย่าง สมองเจ้ากรรมก็เบลอจนลืมนึกไปว่าเมื่อครั้งเขากำลังคิดอะไรอยู่...

ง่วง...

สติที่เหลืออยู่น้อยนิดเอะใจได้ว่า ‘ทำไมถึงง่วงอย่างนี้นะ’ แต่ถึงจะรู้ว่าตนมีอาการง่วงผิดปกติ ร่างของเขาก็เอนหลังลงไปกับท้องเรืออย่างรังัวัวไม่ได้ เปลือกตาหนักจนรู้สึกเหนื่อยที่จะงำมันให้เปิดไว้ เขายังพอได้ยินเสียงอยู่บ้าง...แม้ว่าตาจะเปิดไม่ขึ้นแล้วก็ตาม

“ถ้าคุณบ่ไม่ขอไว้ ฉันอาจจะจับเธอโยนลงไปในห้วงไร้กันก็ได้” ลูนาพูดลอยๆ “โปรดจำไว้ว่า โลกนี้รักเธอมากแค่ไหน...มนุษย์”

สัมผัสต่อมาที่สุพจน์รู้สึกคือ ความนุ่มที่รองรับทั้งร่างเอาไว้ มันให้ความรู้สึกเหมือนการตื่นนอนในเช้าวันหยุดที่ยาวนาน แต่เขาลืมตาตื่นขึ้นมาในตอนเกือบหกโมงเช้า

เด็กหนุ่มมองไปรอบๆ ห้องนอนของตน รองเท้าผ้าใบถูกถอดวางไว้ข้างเตียงอย่างเรียบร้อย มีกระเป๋าหนังสือของเขาวางอยู่ข้างๆ ชั่วครู่หนึ่งเขาเกือบจำไม่ได้ว่าตนไปทำอะไรมาก่อนที่จะมาอยู่บนเตียงนี้ จนกระทั่งเขาเหลือบมองไปยังหน้าต่างห้องที่เปิดเอาไว้ แสงอาทิตย์วันใหม่ส่องลงมากกระทบกับวัตถุโปร่งใสที่วางนิ่งอยู่บนขอบหน้าต่าง เด็กหนุ่มจึงเดินไปดูใกล้ๆ และพบว่ามันคือลูกแก้วต้นกล้าสีฟ้าที่โกอาซื้อเอาไว้...

ไม่ใช่ฝัน...

เขารู้อยู่แล้วว่ามันจะต้องไม่ใช่ฝันแน่นอน แต่ลูกแก้วนี้เป็น

เครื่องยืนยันที่ดียิ่งกว่าความทรงจำของเขา

เด็กหนุ่มได้แต่ยิ้มและหยิบบนขึ้นขึ้นมา ขณะที่เขาพยายามปิดหน้าต่างอยู่นั้น ก็อดแหยงหน้าขึ้นมองดวงจันทร์เลื่อนรางที่ขอบฟ้าไม่ได้ เขาอาจจะแค่รู้สึกไปเองว่าดวงจันทร์ก็กำลังมองตอบเขาเช่นกัน

“ขอบคุณที่มาส่งครับ!” สุพจน์ตะโกนบอกกับลุนา ก่อนจะปิดหน้าต่างอย่างรวดเร็ว เพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าเขาเป็นคนตะโกน

เด็กหนุ่มเดินลงจากห้องของตัวเองไปยังครัว ที่นั่นเขาเจอ

แม่พร้อมกบอาหารเช้า ทันทีที่เขานั่งลงที่โต๊ะ แม่ก็เอ่ยปากถามว่า

“เป็นไงล่ะ เลือกคณะที่ชอบได้รึยัง”

เด็กหนุ่มสุดลมหายใจเข้าและหายใจยาวๆ เขาเพิ่งได้รับแรงบันดาลใจมาเมื่อคืนนี้ จึงเป็นไปได้ที่จะเลือกคณะที่ถูกใจได้แล้ว

“ผมกำลังศึกษาอยู่ แต่ก็พอจะรู้แล้วว่าอยากทำอะไรซะ”

“อะไรเหรอ” แม่ถามพร้อมกับยื่นหน้ามาใกล้

“ผมอยากทำงานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม อาจจะพวก...นักอนุรักษ์... นักสิ่งแวดล้อม...ไม่รู้ว่าเขาเรียกแบบนี้หรือเปล่า ผมต้องไปศึกษาดูก่อนว่าต้องเรียนอะไร” สุพจน์ตอบอย่างจ้วเจียและเริ่มคนใจึกหนูให้เย็น

“หรือ...” แม่ลากเสียง...แน่ละ แม่ไม่รู้หรอกว่ามันหมายถึงอะไร “เงินเดือนดีไหม”

“ไม่รู้เหมือนกันอะ” เด็กหนุ่มตอบ แต่วินาทีที่เขาอาจจะลืมเรื่องเงินๆ ทองๆ ไปแล้ว

หลังจากนั้น มือเขาก็กลายเป็นสงครามประสาทเล็กๆ เพราะแม่ของเขาต้องการให้เรียนแพทย์หรือวิศวกรเป็นทุนเดิม ทำอะไรก็ได้ที่ได้เงิน สมศักดิ์ศรีกับมันสมองของเขา สุพจน์ก็ได้แต่ยิ้มเนียน และยืนยันไปตามเดิมว่าเขาอยากจะทำอะไรบางอย่างเพื่อทำงานประเภทงานการกุศล

เขาเข้าใจความห่วงใยของแม่ดี แต่ถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องเลือก
สิ่งที่ตัวเองต้องการ

หลังจากจัดการใจึกในซามหมด เด็กหนุ่มก็ขอตัวไปปลูกต้นไม้
สักต้น

“เออ ไซ...อะไรประมาณนั้น” สุปจน์พูดใส่โทรศัพท์มือถือ
มือหนึ่งโอบลูกแก้วใสที่ใส่ต้นไม้เอาไว้ ส่วนอีกมือก็ถือซองพรวนดินแล้ว
ใช้ข้อมือดันโทรศัพท์ให้ติดหูไว้ (เขาไม่แน่ใจว่าลูนาคือคนเก็บให้หรือ
ยังงี้ แต่โทรศัพท์มันกลับมาอยู่ในกระเป๋าหนังสือเฉยเลย)

“คณะทางสิ่งแวดล้อมไซ้ใหม่ เดี่ยวจะลองถามพวกรุ่นพี่ที่เรียน
มหาวิทยาลัยดังๆ ให้นะ” เพื่อนหญิงคนเดิมตอบ สมกับเป็นคนที่มีกรับ
ฟังปัญหาทางการเลือกคณะของสุพจน์ ทันทีที่เขาบอกว่าเขาต้องการ
อะไร เธอก็ตั้งใจแล้วรีบร้อนจัดหาให้ทันที “เดี๋ยวจะไปตั้งกระทู้ถามใน
อินเทอร์เน็ตให้ด้วย ระหว่างนี้นายก็ลองหาหนังสือต่างประเทศอ่านดูก็
แล้วกัน”

“ขอบใจจ้า”

“เออ...อีกเรื่องนะ ได้ยินข่าวรึยัง” เพื่อนหญิงถามเสียงลั่น “เขา
บอกว่านักวิทยาศาสตร์เจอแมลงสาบสายพันธุ์ใหม่ที่กระโดดไกลตั้งสิบ
ฟุต สยอโคตรเลย”

เด็กหนุ่มหัวเราะพรี๊ด...เขาขำก๊ากๆ จนฝายันรำคาญ แต่มันช่วย
ไม่ได้ เพราะทันทีที่เขาได้ยินเรื่องนี้ เขาก็นึกถึงภาพที่หญิงสีฟ้ากับ
พ่อพรานมองมาที่เขา โดยมีไหลแมลงสาบนักรกระโดดอยู่ในมือ ทั้งคู่ต้อง
คิดไว้แล้วแน่นอนว่ามนุษย์จะต้องแตกตื่นที่มีเจ้าตัวนี้โผล่มา จริงๆ
นักวิทยาศาสตร์อีกหลายคนอาจจะค้นพบผีงสาบพันธุ์ใหม่แล้วก็ได้ แต่
มันไม่น่าสยของพอก็เลยไม่เป็นข่าว

“อ๊วย ข้า...ขอโทษๆ เดี่ยวฉันจะทำสวนซักหน่อย แล้วเดี๋ยวคุยกันต่อในแชตนะ” สุพจน์บอกทิ้งท้าย ก่อนจะตัดสายไป เขาเก็บมือถือลงกระเป๋ากางเกง แล้วจัดการลากกระถางต้นไม้ไปยอมนๆ ออกมา “เริ่มจากปลูกต้นไม้ต้นแรก...”

เขารู้หรอคะ...สุดท้ายแล้วมนุษย์ก็ต้องใช้ปัจจัยสี่ สุดท้ายก็ต้องทำงานหาเงินเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แต่เขาคิดแค่ว่า เขาอยากทำอะไรบางอย่างเพื่อโลกเท่านั้น แม้จะเป็นการเสียสละอะไรไปบ้าง มันก็อาจจะยังไม่ถึงครั้งหนึ่งที่หญิงสีฟ้าได้เสียสละเพื่อลูกๆ ของเธอ เขาคิดว่าการทำตามอุดมคติก็ต้องมีคำว่า ‘ลำบาก’ อยู่บ้าง

‘ทั้งที่มีสิทธิ์ในการเลือกอยู่เต็มมือ ผมกลับหม่อมอลอยอย่างไรจุดหมายอยู่บ่อยครั้ง ใฝ่ถามตัวเองว่าควรจะเลือกอะไรเพื่อตัวเอง แต่ก็ไม่เคยได้คำตอบ’

คำถามที่น่าหงุดหงิดนี้ได้รับคำตอบแล้ว การเลือกคณะจะเป็นเพียงหนึ่งในเส้นทางของเขาเท่านั้น การเรียนไม่ใช่เป้าหมายสำคัญอีกต่อไป ต่อไปนี้อะไรที่เขาสามารถทำได้ เขาจะทำมันเพื่อสิ่งที่เขาเลือกในวันนี้

เขาจะเลือกทำทุกอย่างเพื่อหญิงสีฟ้า